

N Nr. 21

1. NOVEMBERNUMMER 1942

Belgia 2.50 fr. / Böhmen-Mähren 3.— kr. / Bulgaria 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 4 fr. / Hellas 60 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 6 kuna / Nederland 20 cents
Norge 50 øre / Portugal 2.— esc. / Romania 20 lei / Serbia 6 dinar / Sverige 53 öre / Sveits 45 rappen / Slovakia 3 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 20 kuruş / Ungarn 40 fillér
Sydstjermark, Ostland 30 Pf.

Signal

Udvalgte billeder
i kronik

**Ildgivning
mot marsjkolonnen!
Vegen fri!**

**Et bilde fra den lange beretning
i dette nummer: Kronikken
om 50 km. ørne**

Foto: Krigskorrespondent
Hilmar Pöbel

ZELLSTOFFFABRIK WALDHOF

Framstiller cellulose

av tre og papir av cellulose.

Bleket og ubleket sulfit- og sulfatcellulose stoffer for papir-, kunstfiber- og den kjemiske industri. Spesial- og edelcellulose (alkalisk behandlet cellulose).

Spesialpapir for innpakning, spinnepapir, papir for tekstilerstatning, råstoff for kunstlær, trykk- og skrivepapir.

HOVEDKONTOR: BERLIN

FABRIKKER I MANNHEIM - KOSTHEIM - TILSIT - RAGNIT

COSEL - OBER LESCHEN - KELHEIM - WANGEN - JOHANNESMÜHLE

GLASSHORNET... Av Cubert

Krigen er alvorlig. Hvem tviler på det. Allikeveler litt humor på sin plass i alvorlige tider. Heller ikke det vil noen tvile på. Den som i en vanskelig situasjon mister humøret, har ganske sikkert en sjangse mindre. Riktignok går regnestykket ikke opp, hvis man tror at den altså har de beste sjangser, som i denne krigen kan oppvise det meste humor.

Etter meldinger fra engelske aviser betviler engelske militærkritikere i den seinere tid hyppig verdien av den amerikanske rustnings fantastiske produksjonssifre, fordi den solide kvaliteten, som de sier, lider meget ved det og blir miskjent.

Forbløffende likt ser det ut til å forholde seg med den amerikanske humors produksjonssifre. De er meget høye, men man glemmer også her kvalitetsverdien.

La oss huske på en ting! Smilet for enhver pris i alle situasjoner, som er oppfunnet i USA, har satt blomster som aldri vilde trives i Europa. En by blir ødelagt av jordskjelv. Pressen bringer et bilde: bordermesteren på sin bys ruiner. Han smiler. En bokser blir slått så sønder og sammen at ansiktet hans er blitt til grøt. Fotografen løfter kameraet. Grøten smiler. En gangster blir arrestert. Intet kan redde ham mer fra den elektriske stol. Av politimennene blir han ført fram for statsadvokaten i lenker. Statsadvokaten smiler, gangsteren smiler, politifolkene smiler.

Den muntre krig

Slik var det i fredstid. Hvorfor skulde det inntre noen forandring heri under krigen? Se på rekrutteringstiltakene. Unge, vakre girls må slå på vervetrommene og dele ut kyss til de vervede. På verveplakatene blir krigen framstilt som om det dreide seg om en verdensreise med besøk av det ene fornøylessted etter det andre. Allerede før de vervede hadde nådd det første fornøylesstedet, slo japanerne til: ved Pearl Harbour gas der døde og sårete, senkete skip og et pinlig nederlag. Øyeblikkelig var det en jazzslager

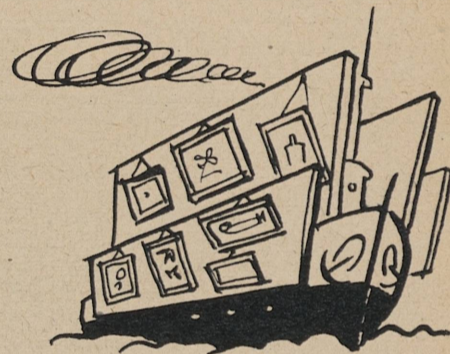

som ble sunget muntert over hele landet. Da senkningstallene ved USA-kysten nådde svimlende høyder, ble der solgt tyske ubåter for 50 cents. De er den største bestseller, og ingen amerikaner med respekt for seg selv bader om kvelden uten å ta med seg en ubåt i badekaret. Da Stalin ropte om hjelp og Churchill fløy til Moskva, var dette sikkert et alvorlig øyeblikk. USA-pressen brakte i første rekke de vitsene som Churchill skulde ha fortalt de to flyvere. Det er fem eksempler av tusener.

For slik bestemt humor er der bestemte oppskrifter. Oppskrifter begynner for det meste med ordene: Man tar! Altså tar man noen meldinger fra England, Sovjet-Russland eller USA., men man må lese dem riktig og kommentere dem slik at den lille, tynne furen ved siden av øynene og munnvinklen, som er humorens følgesvenn, kommer fram. Det er ganske enkelt og lett.

Konvoi ankommet!

„Daily Sketch“ bringer en eventyrlig melding: På veg til Argentina er en malerisamling av tyske krigsmalere blitt kapret av englenderne. Den blir no stillt ut i Buenos Aires, da bildene skal være så slette at de bare kan virke avskrekende. Det er galt av Dem, hr, Meier, at De leser denne notisen så flyktig. Slike meldinger må man tenke igjen-

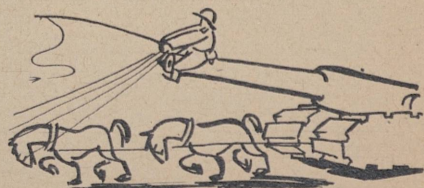
nom, for noen minutter å få et stille humoristisk glimt i øynene.

Om det også kanskje lyder utrolig at det i disse tider og under de nuværende forhold blir skipet akkurat en malerisamling til Sør-Amerika — trodd blir det allikevel. For oss blir det bare tilbake med øyne som er våte av latter å beklage de arme engelske malerne, som man øyensynlig har gitt i oppdrag å male frontbilder, som er så slette.

Da lo hestene —

La oss bla videre: I en avis i San Francisco, hvor mange vet så meget om Tyskland at de tror at Bismarck er en skokrem, kom der en melding om at der i Riket er slik bensinmangel at arméen er gått over til å spenne hester for kanonene. Slikt må bent ut virke omveltende i landet med den ubegrensede motorisering. Tilbakevenden til hestespann! Herved har avisen glemt at også i den mest motoriserte og mest moderne hær er hester uunnværlige. Hvis avisen en dag skulde erfare at tyske kanoner ble trukket over Kaukasus' fjellveger av 16 hester, vil den formodentlig forundre seg over at tyskerne medgir det i sine egne meldinger! Riktignok har de dessuten også bensin.

De arme amerikanske leiesoldater. Hvor vil de ikke bli forbauset, når de plutselig står overfor tyske tanks. All den stund de jo hadde håpet på å bli ridd over ende av tyske hester.

Infanteriets „stålpanne“

Stormkanonene går i spissen for det tyske infanteri. Som vår artikkel (på side 11-18) „Kronikken om 50 km. erte“ forteller, er det deres oppgave å sikre infanteriets marsj mot tunge våpen og gjøre bunkere og feltstillinger modne for stormangrep. Beskyttet av disse stålkolosser arbeider infanteriet seg framover til nærkamp, mann mot mann — PK-foto: Krigskorrespondent Hilmar Pabel

Et forandret verdensbilde. Kartet viser, hvor langt Japan allerede har besatt sin motstanders støttepunkter og hjelpekilder og trengt deres trafikk- og forsyningslinjer langt tilbake mot sør
Tegning: K. F. Brust

Hvorfor seirer japanerne?

4000 kilometer fra moderlandet har den japanske forsvarsmakt ført solflagget seierrikt fram til en kjempemessig halvsirkel fra nordost til sydvest. Den veldige buen, som represen-

terer en enestående serie av amerikanske og britiske nederlag, går fra Aleutene til Salomonøyene, fra Salomonøyene til vestspissen av Sumatra, fra vestspissen av Sumatra til Hima-

lais skrenter. Hongkong, Malakka, Burma, Filippinene, Java og Sumatra og tusen mindre øyer i Stillehavet og Det Indiske Hav er blitt innlemmet i det japanske maktområde. I løpet av mindre enn et år brøt en tilsynelatende urokkelig verden sammen, uinntakelige festningers nimbus svant med Schonans og Corregidors fall. Blokaden, Englands og USAs gamle prøvede våpen, ble til en latterlig anmasselse etterat verdens største gummiplantasjer på Malakka og Sumatra, jordens største

tinnleier i Banca og Malakka og de rike oljefelter på Sumatra, Java og Borneo står til disposisjon for japanerne. USAs og Storbritannias luft- og skipslinjer i det storasiatiske rom er skåret over og trengt ut til oseanets ytterste kanter. USAs første offensive motaksjoner, som satte inn samtidig på de fjerne punkter av Aleutene i nord og Salomonøyene i syd, understreker med sitt ynkelige forløp på ny, hva et blick på dette kartet over den strategiske situasjon i Stillehavet tydelig

viser, at herredømmet i luften, til sjøs og til lands mellom Australia og Aleutene, mellom Midway-øyene og Mandalay ubestridt er gått over til Japans forsvarsmakt, og denne revolusjon på det østasiatiske landkart foregikk i løpet av et par måneder.

Har japanerne en hemmelig resept? Hvorledes kan man forklare seg dette i sin selvfølgeighet så eksempellose triumftog over to store verdenshav og de rikeste øyer på jorden til portene til India og to kontinenter, som

trodde seg sorgløse og sikre? Kartet viser de militære resultater av den umotståelige japanske frammarsj: Japanske flyvere kontrollerer Nord-Amerikas og Australias kyster, japanske krigsskip stenger adkomstene i den vestlige del av Stillehavet, japanske landtropper holder områder besatt som er mange ganger større enn øyriket selv. Blant disse befinner der seg en del av det veldige kinesiske rom, hvor Japan kjemper siden 1937. Dette kinesiske rom er blitt den store skuffelse for

Japans fiender. Under kampen om Hongkong, og enno mer under kampen om Burma-vegen, håpet britene på en unnsetningsoffensiv fra Tschungking-China. Lenge før krigens begynnelse i Stillehavet satte USA Tschungking inn i sitt strategiske regnestykke. Regnestykket gikk dog ikke opp, for den japanske soldat viste seg i kampen forfedrenes store tradisjon verdig, de som i middelalderen avviste mongolherchanens angrep og i nyere tid kjempet med dødsforaktende hengivelse

i den kinesiske krig 1894, i den japansk-russiske krig 1904—05 og i de mandsjuriske kamper. Krigen i China, som ble ledsaget av så høyspente engelsk-amerikanske forhåpninger, er praktisk talt endt allerede — til tross for daglig tilbakevendende beretninger — endt tross daglig tilbakevendende beretninger om kamphandlinger.

Dette forteller „Signal“ om på side 20 21 i dette nummer

INFANTERI

Balladen om „jernføttene“

Et amerikansk blad skriver: „Den tyske armé har besteget den militære kunsts høyeste topp. Men vi er først ved foten av fjellet.“ Hvis Tyskland skal motta denne ufrivillige kompliment, da må det bemerkes: infanteriets prestasjon er kronen på den militære kunst. Infanteriet er slagmarkens sanne dronning. Før en tysk soldat kan bli spesialist, må han ha gjennomgått skolen som infanterist. Hemmeligheten ved den tyske forsvarsmakts suksesser er den

infanteristiske grunnutdannelse av alle dens menn. Krigens mannlige dyder, forsakelse, selvovertinnelse, hardhet og evne til å se døden i øynene på centimeters avstand, alt dette stammer fra infanteriets skole. „Signal“ offentliggjør fotografier som aldri før har vært framvist, fra hverdagslivet i et infanterikompani, kronikken om en 50 km.marsj, slik den kreves og mestres av det tyske infanteri hver eneste dag. Beretningen begynner på side 11

PK-Fotos Krigskorrespondent Hilmar Pabel

HUMANITY

AT THE CROSSROADS

A Plea for the
Unity of Europe
by an American

Det er i dag spesielt tiltalende, når en US.-amerikaner uttaler seg for et enig Europa. Det han har å si, får imidlertid først vekt, når han dekker sin mening med navnet sitt, og når dette navn har en god klang — i det minste i USA. selv. Her holder begge deler stikk: forfatteren av denne artikkel som er skrevet for „Signal”, er den i internasjonale fagkretser kjente transport-ingeniør Fred Curtis Thornley. Hans yrke har ikke bare gjort ham fortrolig med heimlandets forhold, men også med forholdene i Mellom-Europa og Sovjetunionen. Han kjenner ledende menn

„Signal” bringer originalteksten / Oversettelsen finnes på side 34

i disse land og har framfor alt i USA. selv fått et innblikk i de politiske forhold som man sjelden opplever maken til. Etterat han i årevis hadde oppholdt seg i Sovjetunionen som rådgiver for amerikanske firmaer, dro han til Mellom-Europa, hvor han ble holdt tilbake ved krigsutbruddet på grunn av sykdom. No vender denne amerikaner, som elsker sitt heimland og som tror på et enig Europa, fordi han med nøkterne og gode grunner anser det for nødvendig, seg til Kontinentets offentlighet

History records the following words of Patrick Henry, outstanding patriot of the American colonies in their struggle for liberation from England:

“I have but one lamp by which my feet are guided and that is the lamp of experience.”

Words of wisdom in his day, they are equally so in our time. For today humanity is truly standing at the crossroads and must decide in the light of experience which road to take that will bring greater security for economic, cultural and national life.

Eighty years ago the United States, with a population at that time of approximately thirty-five million people, were drawn into civil war, a war that engendered hatreds between the citizens of the North and the citizens of the South that have lasted to this day. Fortunately the United States found in Abraham Lincoln a leader, a man of the people, who could not be influenced by Jew or Gentile, by kings or moneyed powers. For Abraham Lincoln had the strength of character and the conviction gained in the school of experience. Born in poverty, he acquired his education the hard way — all by himself. He lived and worked close to nature and humanity, all of which developed in him courage, knowledge of mankind and far-seeing recognition of the rights of others such as is unknown to men of the Churchill-Roosevelt type, who, born to riches and opportunities far beyond the scope of the average man, lack that human touch which makes for greatness in leadership.

Great Britain and America have as their heads of state Churchill, an adventurer, and Roosevelt, an experimenter, politicians who thought and still think in terms of power politics rather than in terms of their own people and of humanity.

Lincoln by his leadership during the eventful years of the 1860's proved what such courage and understanding of the needs of his country as he possessed meant to his people. The breadth of his vision, the depth of his reasoning kept his country from becoming divided at the will of England. By the force-fulness of his leadership the United States remained united and prospered in spite of all that England undertook to prevent this union—to the point of her being the indirect cause of Lincoln's assassination. England had cause to fear president Lincoln. She saw in him a menace to her world im-

perialism. Already in 1853 Lincoln wrote as follows:

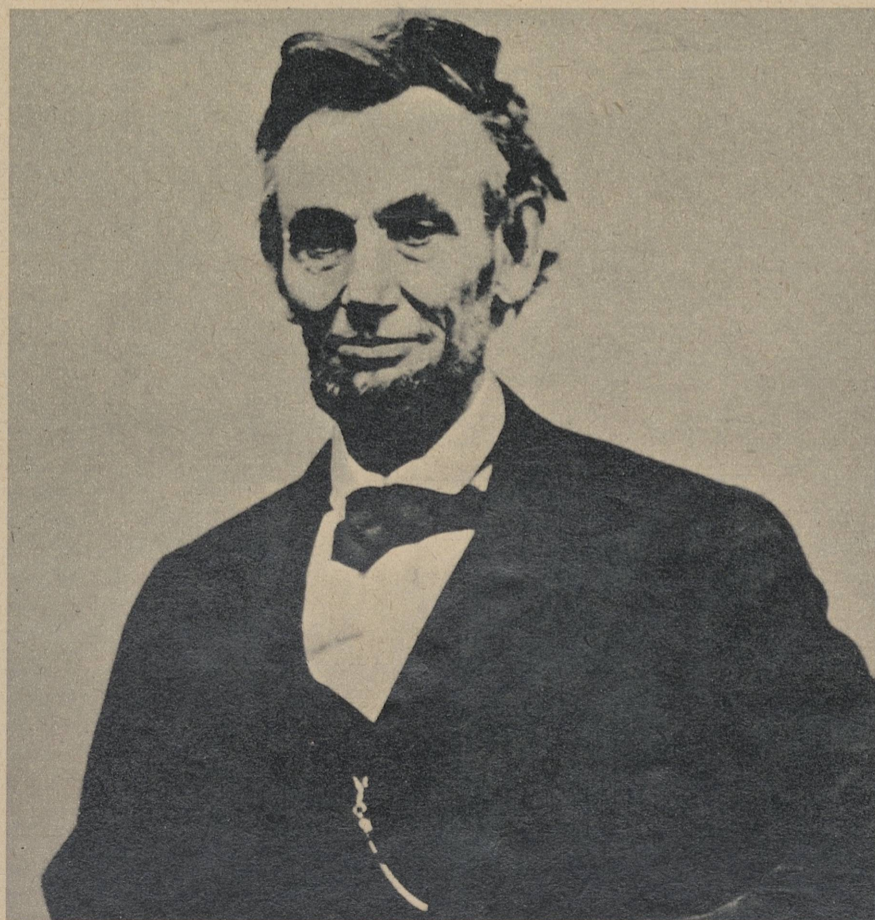
“Two empires will surely disappear from the map of the world in order to make room for free and independent nations, namely the British Empire and the Austro-Hungarian Monarchy—both veritable absurdities, or, if you prefer it, paradox mosaics with heterogeneous peoples. The Dardanelles and Gibraltar must be freed. And if it should once be necessary in the interests of the peoples to cut through the Isthmus of Suez, then this sea passage must not become the unjust privilege of a grabbing nation at the expense of others, but all nations must have a share in it.”

President Lincoln predicted in his day what eventually must happen and what actually has happened as regards the Austro-Hungarian Monarchy and is now happening as regards the British Empire.

Today we find two great powers—Great Britain and the United States—conspiring, under the mantle of a democracy that has failed to overcome

the social ills within their own borders, to prevent the European states from profiting by the experience of the past, from realizing the prophecy that “united we stand, divided we fall,” which is as true of Europe today as it was true of the American states in the time of Lincoln. In this conspiracy there can be no success if Europe unites in the economic safe-guarding of her present and her future national and cultural life, a life that will endure and prosper once Bolshevism has been destroyed and a military power exists inside Europe strong enough to exclude powers outside from intrigue and interference.

Over the past months we have seen what a threat awaited the civilization and the life of European nations from the East. Also we have seen to what extent the small countries of Europe could depend upon Anglo-American protection against the greatest menace to mankind the world has ever experienced, namely Bolshevism. Let there be no doubt of this. The record is historically clear.

Abraham Lincoln — for 80 år siden USA's president. Engenderne og amerikanerne elsker å sitere noe fra hans taler og skrifter. I denne artikkel er det tale om et Lincoln-sitat, som de meget ugjerne vil minnes om

The writer, an American consulting engineer on transportation matters, has spent approximately seven of the past eleven years in the Soviet Union and has in the capacity of technical advisor reported on transportation matters throughout Russia as regards railroad and water transport, road and seaport possibilities. It can be said without fear of contradiction that the massing of Soviet troops and equipment along the entire eastern and northern frontiers of Russia for the attack upon Germany and Europe was not the result of days or even of weeks of preparation but was the result of a thoughtfully planned preparation of months. Most certainly this massing of troops was undertaken with the knowledge of Churchill and Roosevelt who aim to crush Germany and prevent unity in Europe even at the sacrifice of the entire continent in order to attain their imperialistic ambitions of world control of raw materials and economy. At the eleventh hour this purpose has been thwarted by the strength of the German arms supported by every Christian European power recognizing the grave danger their peoples, their cultures, their very lives were faced with.

The threatening Bolshevik menace against which Churchill and Roosevelt for years urgently warned the peoples of England and the United States as being the greatest danger facing humanity, the same Churchill, the same Roosevelt now accept as an ally. These two leaders are impoverishing their countries and their peoples for generations to come and in their blind world-dominating ambitions go so far as to align themselves with a declared godless form of government in a vain attempt to achieve their ends. Such facts, if nothing else, should convince Europeans, Englishmen, Americans of the necessity of a united Europe, a strong Europe to preserve the peace, prosperity and life of the continental nations against intrigue and exploitation by a small group of imperialists which is leaving nothing undone to acquire power based upon gold, utterly disregarding changed conditions that have arisen in the world—largely due to the misuse Great Britain and the United States have made of the vast power gained by them in the world war.

It is not enough that a people or a nation think in terms of its own conditions. Benefits must be made possible

Fortsettes på side 18

PK.-foto: Krigskorrespondent Baumann

NOVEMBER — TIL MINNE OM DE FALNE HELTER

Ved et kystbatteri i vest.
Et skudd starter over Kanalen for England

PK.-foto: Krigskorrespondent Hasert

Kronikken om 50 km.erne

over tre år marsjerer det tyske infanteri. Det marsjerte mot øst, mot nord, mot vest, mot sør og igjen mot øst, og det vil fortsette å

marsjere. „Signal“s korrespondent Hilmar Pabel har fotografert et bitte lite stykke av denne marsjen: 50 kilometer og én dag

Når en av de „gamle marsjgjengere“, når en tysk infanterist forteller om Russland, da sier han først: alle vegene i dette landet går oppover! Landet er flatt, men vegene går oppover, likegyldig i hvilken himmelretning de fører.

Det som fører oppover i dette flate land, sier den gamle marsjgjenger, det er ikke noe annet enn krumningen av jordoverflaten. Det kan vel stemme, men det kan også dreie seg om en villfarelse. Dette er stemningen, ja følelsen av å gå gjennom et land, hvor alle veger går oppover. Havet er en naturmakt, det vet ethvert barn, men at også jorden kan være en naturmakt, ja det vet bare den tyske infanterist og hans europeiske kamerater, som marsjerer med ham gjennom Østen.

Et skritt måler 60 centimeter. Det gis også kortere og lengre skritt, men 60 centimeter er gjennomsnittet. 84 000 skritt må man ta for å tilbakelegge 50 kilometer, skritt i harde, beslåtte støvler, og alltid oppover. Vuggende i sine egne skritt, dampende i egen sved og med forblåst brunt og blondt hår, det er bildet av en marsjerende tysk infanterikolonne. De høyeste energier gjelder ikke kampen. Den tyske soldat vet at han må kjempe og at han kan kjempe. Den uhyre sjelelige anstrengelse gjelder overvinnelsen av strekningen. En kamerat blir trett, hans skritt blir langsommere, han begynner å snuble og til slutt er han helt utmattet. Med blekt ansikt og sammenbitte tenner forsøker han å marsjere videre, kameratene bærer geværet hans og hans andre utrustningsgjenstander. Men så går det ikke mer, han må gi opp, og tumler ut av rekkene og slutter seg til bakerst i kolonnen. Våpnene hans blir sendt bakover, to kamerater støtter ham, en tredje bærer utrustningen hans. Av den ene blir det flere. Og så får kolonnen en tungt veiende last bakerst. Men allikevel måler et skritt 60 centimeter og det går videre. Fortroppen vil framover. Kompaniførerens vilje river kolonnen stadig lenger framover, og slik blir det ene skritt etter det andre av de 84 000 overvunnet, den skinnende sol blir svart for mennenes blikk, og når det kommer til kamp, er det som en forløsning. Men så går det videre framover. Føttene er brennende hakkekjøtt, pint av møysommelighetens pepper, og endelig er målet nådd. Det så umulig ut og ble nådd allikevel. Leende overviner de trettheten og hører kompanisjefens ord: „Generalen har sett dere og rost dere, det har dere greid fint igjen!“

Leende mot solen drar et kompani tyske alpejegere framover. „Signal“s krigskorrespondent marsjerer sammen med dem. Klokken er 3.15 om morgenen. I dag skal man greie 50 kilometer. Underoffiseren til høyre i første rekke og den første mannen fra venstre i annen rekke vil komme til å spille en alvorlig rolle i vår kronikk

← En halv time tidligere. Kompaniet hadde slått leir i en landsby foran Kaukasus, da signalet til oppbrudd kom klokken 2.45. I grålysningen lager en av mennene et bål av sine papirer. De andre kaster også sine brev ditbort, forat fienden ikke skal finne noe materiale i tilfelle de blir tatt til fange

→ En hurtig frokost. Kompaniet venter på ordren til avmarsj. Alle mann drikker raskt de eggene som de fikk aftenen før. Så går det løs...

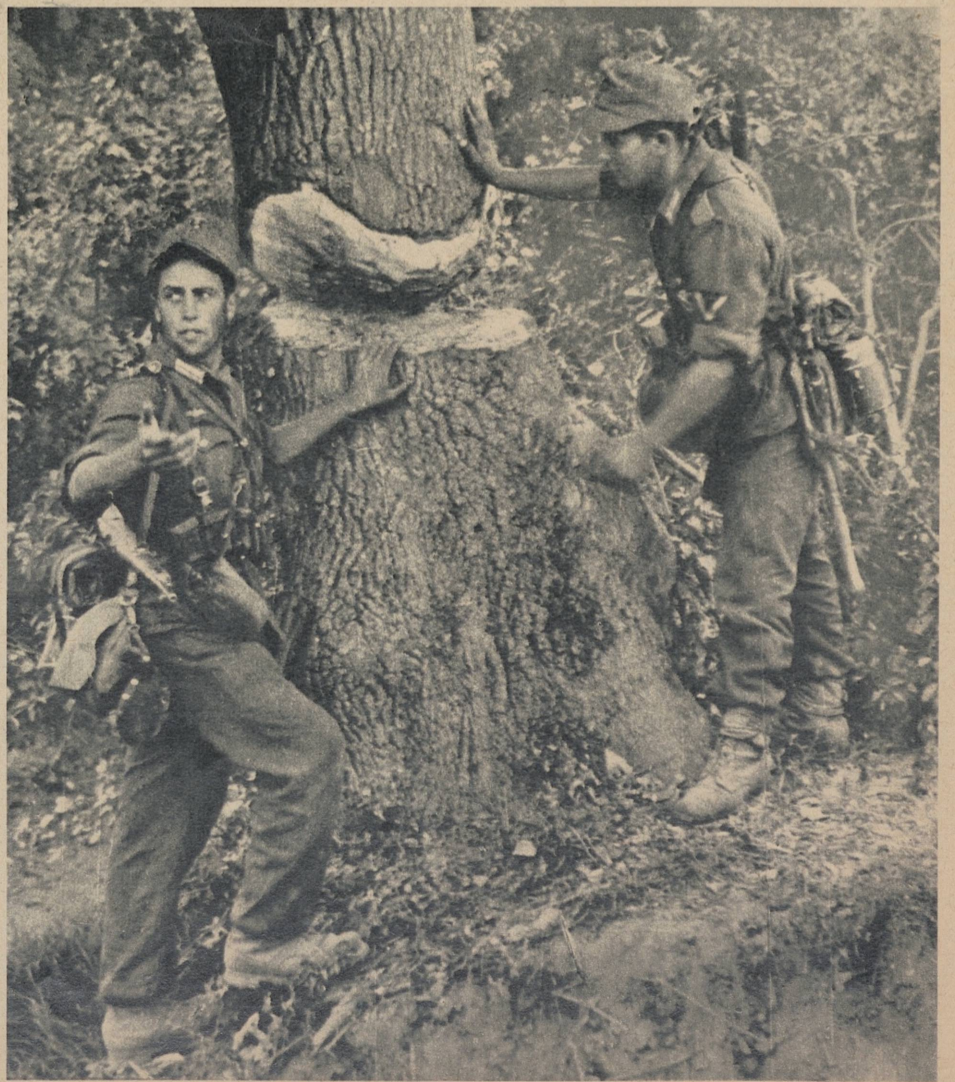
Tidlig om morgenen „Signal“s krigs-korrespondent har valgt ham ut helt vilkårlig. Enno går han med lange skritt gjennom støvet fra den russiske slette. Han synger og marsjerer i takt med de andre

En time seinere. Deter enno tidlig på dagen, men vegen tærer allerede på energien. Geværet er lagt i en annen stilling, handen leiker med stålhelms reim

Tobakkens trøst. Kolonnen har allerede marsjert i 5 timer. Marsjens jevne rytme har formet ansiktet om til en ensformighetens maske; sigaretten henger i munnviken, røyken blir ikke lenger trukket ned i lungene, dens aroma leiker bare om den marsjerende mannen

Trehindringer En melder som går i spissen, har først oppdaget dem. Treet er vel hugget litt i, men er ikke styrtet om. Dertil hadde de flyktende sovjetrussere ikke tid. Men de må være like i nærheten

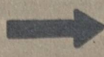

Dødpunktet. Han har allerede tilbakelagt 25 kilometer, hans legeme gløder, den første store utmattelses farlige øyeblikk er inntrådt

Vegsperring Infanteriet banner, men det greier alt! Nettopp nå støter kolonnen på en annen sperring, denne gang er den ferdig. Infanteriet må omgå den, de etterfølgende kjøretøyer kan det ikke. Marsjen blir avbrutt ... til det hardeste arbeid

Blikket på formannen. Svetten trenger i brede striper i gjennom uniformens ullstoff, hårene er en eneste klebrig masse, hard av støv, sidegeværet slår vippende mot låret. Når blir det en slutt på kvalen? I dette sekund faller det skudd forut ...

Alarm!

... en soldat vakler på den hesten, som hans pelotongfører overlot ham for nettopp en time siden, fordi føttene hans ikke vilde mer. To kamerater løper til og hjelper ham ned på jorden. Han er såret. De skuddene som kommer forfra, splitter marsjkolonnen. Lynrapt følger pelotongføreren kompanisjefens ordre. Lynsart har han tenkt seg om: „Tropp X! Til høyre!“ (Bildet til venstre.) De andre springer vekk fra vegen, kampen utvikler seg

←
Melderen har få sekunder seinere fått sitt særoppdrag og igjen få sekunder etter øyner han sin sjangse: det står en usalet sovjethest på vegen. Melderen er alpejeger, han kan ri også. Med et sprang er han oppe på ryggen av hesten og jager avsted

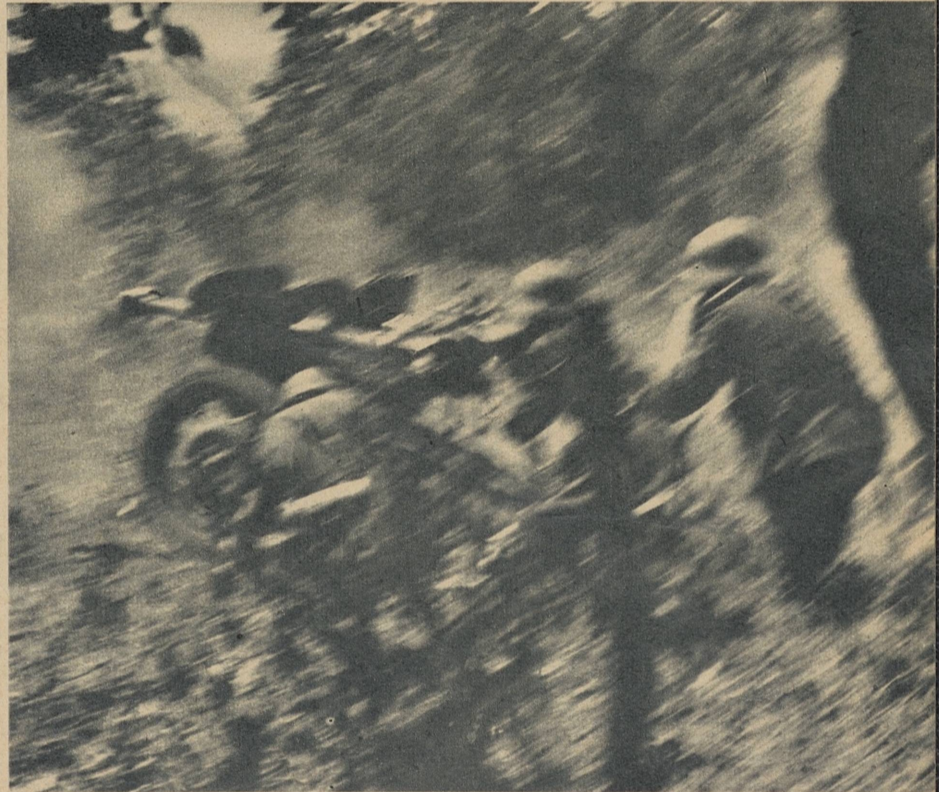
→
Det første maskingevær er i mellomtiden kommet i stilling og sender de første skuddene mot fienden som man har fått øye på i skogkanten halvt til høyre forut

Infanteriets „stålpanne“, stormkanonene går fram, da den fiendtlige motstand er blitt forsterket. Det kan ganske visst bare dreie seg om en splittet tropp, men den er sterk og rår over tunge våpen. Mellom de raslende kolosser og de med grener kamuflerte rør skynder ammunisjonsbærerne, seg som jagende skygger fram til maskingeværene, som ved vegkantene overtar beskyttelsen av infanteriet, der kommer i gang forut

→
En antitankkanon griper inn. Beskyttet av storebrøren under stormkanonens kjempestore rør, er den gått i stilling. Kanonkommandøren søker sitt mål midt under hviningen fra de fiendtlige skudd. Så står hans kanon for tur. Skuddet dens får luften til å sitre. (Bildet til høyre.) Omrissene av de kjempende hever seg opp fra den skjelvende jorden som spøkelses

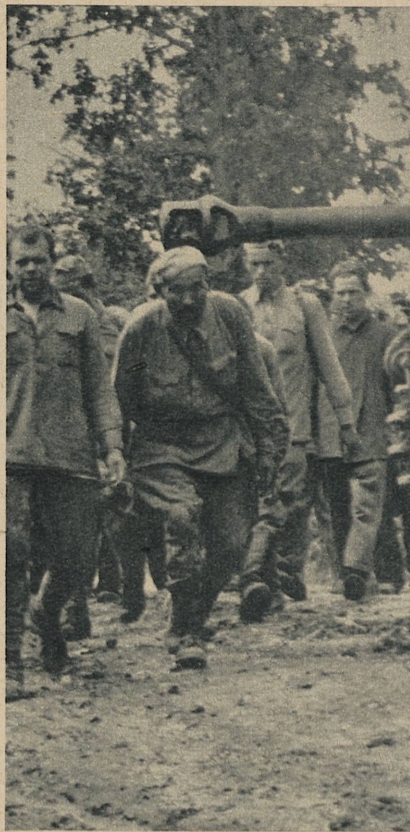

Vegen er kjempet fri! Infanterifortroppen har allerede fortsatt sin marsj igjen. Fienden har gitt opp, hans motstand er knekket. Mellom trærne ligger det en ødelagt sovjetrussisk antitankkanon, en panjehest dør utmattet, besetningen er død... Infanteriet marsjerer videre

De to fra i dag morges. På bildet i morgensolen ved begynnelsen av denne dagen så man de to marsjere i første og annen rekke. No er de blitt såret under kampen. Den ene fikk et streifskudd i ansiktet. Den andre ble såret i hånden og hoften. No går de sammen til forbindingsstedet. Den ene bærer enno den andres gevær

... og tilbake marsjerer

... fangene ...

Utslitt og uten håp avslutter bolsjeviksoldatene sitt fortvilte spill, det siste forsøk på motstand. Her drar de i fangenskap under løpet av den tyske stormkanon

Underoffiseren fra første rekke viser „Signal“s krigskorrespondent at han har hatt soldathellet med seg. En kule har truffet hans kokekar, og da den ble hemmet på denne måte, har den såret ham forholdsvis lett i hoften

... og de sårete

Enno et ord om de to. Om morgenen marsjerte de bak hverandre. De sang den samme sang. Den ene så rett fram for seg, den andre så tankefullt ned. De er gamle kamerater. Igår sto de sammen foran en ny gravhaug, om morgenen marsjerte de, hver i sin rekke, og no går de begge — den ene støttet til den andre — tilbake til nærmeste forbindingssted. Hvert skritt skiller dem mer og mer fra de andre, som marsjerer stadig videre — framover

Rasten

Fektingen er over, det hviler en dyp middagsstillhet over landskapet. En times rast er blitt beordret. Feltflaskene er tomme. Da brakte en av bøndene, som er glad over at kamplarmen er holdt opp, en kanne surmelk. Den utmattede drikker vederkvegelsen inn, som selve livet, og rekker kannen videre til en kamerat. Og så sovner de alle, en utmattelsens søvn. Motorhjul ruller forbi, men de sovende lar seg ikke forstyrre, én har tatt stålhjelmen til pute, og han hviler like så bløtt på den som på dun. Det er en av soldatens dyder, å kunne få seg en liten lur også under kanonordenen. Han sover fort, for han vet at dagen enno er lang

HUMANITY AT THE CROSSROADS

Fortsett fra side 8

for all peoples. Providence never meant that one should prosper at the expense of another and the world cannot have peace when two nations can combine to keep in subjugation the peoples of other nationalities in order that a few may profit beyond their due. The world does not require a Britannia to rule the waves nor does it require an Anglo-American Atlantic conference to plan for a distribution of the world and its raw materials and commerce.

As a boy in New England over fifty years ago, I well remember how live an issue these very topics were then and the hatred they aroused in America toward Britain at that time. Without doubt the seed sown in my mind then has to some degree been an influencing factor in my endeavor to understand not only the economy and possibilities of my own country but also by a living, active contact with other countries and peoples of the world to try to understand their problems in an effort to promote human advancement on the one hand and business opportunities on the other.

It would seem beyond discussion that freedom of the seas and the right of all peoples to plan and control their economy by the means at their command must be made possible. On what basis can the right of every nation to work, to develop and to enjoy freedom of competition along lines found in the best interest of the greater number of its people be disputed? Surely competition is the life of trade and when an honest freedom of the seas exists, a free India has been established and above all a united Europe is a fact, then will a new day dawn.

The peoples of Europe now realize that no sacrifice is too costly in attaining this end and in so doing Europe is threatening no one. Rather she invites other peoples of the earth to join with her in making the world a better place in which to live. The godless state set up by Bolshevism and the forces that support it will perish. Jewish international finance is already crumbling. And the Churchill-Roosevelt policy of world domination will not for long find the support even of the peoples of Great Britain and the United States.

When finally, Europe is united, then no power or combination of powers can by blockade, boycott, black-lists or freezing of credits starve any of her countries into submission. No more can intrigue incite one European state to make war upon its neighbor for the profit of international finance.

Humanity stands at the crossroads. Guided by the lamp of experience, by reason and the sounder instincts the choice must lead to a uniting of the European states. Hatreds will be forgotten in the knowledge that the old order, which has so miserably failed, which in its blind struggle for survival is prepared to sacrifice all mankind upon a cross of gold, could not have survived. For with the unity of Europe comes the birth of a new era.

Fred Curtis Thornley

→
Det var etter den 104. luftseier

Oberleutnant Setz, innehaver av ridderkorset med eikelauv, hilser på sveitens hund etter landingen PK.-foto: Krigskorrespondent Rühle

Horisontalt, den siste solstråle!
Alpejegerne er brutt opp i grålysningen,
no faller den siste solstråle på dem.
Føttene arbeider seg gjennom støvet
som støtstengene på en maskin.
Sjelens styrke, ikke den legemlige
anstrengelse, har markert deres ansikter

... da dagen heller

I skumringen: endelig det forfriskende vann!
Med sine siste krefter stamper mennene gjennom
aftenens skumringen. Da begynner det å regne litt.
Alle strekker armene ut og bøyer nakken, for
å ta i mot det forfriskende vann med alle fri
lemmer. Og der er allerede målet, det forløsende
„Holdt“ og denne dagens siste tale. (Se siste side)

↑ I løpet av fem år mister China: 1. sine livsårer, hele det viktige jernbanenett i Øst-China, alle havner og dermed samtlige skipslinjer og — 1942 — Burmavegen, den siste forbindelse utad. Den best utviklede og best kultiverte del av landet blir kontrollert av Japan

I løpet av fem år mister China: 2. sin rikdom, de tettbefolkede industriområder, de betydelige nordkinesiske kullforekomster, Midt-Chinas jernmalmeleier, rislandene i de områder hvor Yangtse og Hoangho har sine utspring (Kartet ovenfor til høyre)

En av de viktigste forutsetninger for de japanske suksesser:

China-krigen er endt!

Hadde man aldri kastet stein inn i et glasshus, dersom man ikke var sikker på å knuse det. Med denne setning karakteriserte venner fyrst Yamagata, der som gjenreiseren, keiser Mutsuhitos generalstabssjef hadde en vesentlig andel i Japans oppsving til stormakt. Denne setning inneholder to grunnsetninger i den japanske statsmannskunst: å vente til motstanderen er manøvrert inn i den svakere posisjon og slå til med besluttsom energi når øyeblikket til å handle er kommet. Disse grunnsetninger gjelder idag akkurat som dengang, og de besvarer samtidig det spørsmål som „Signal“ setter fram på side 4 og 5 i dette nummer: „Hvorfor seirer japanerne?“

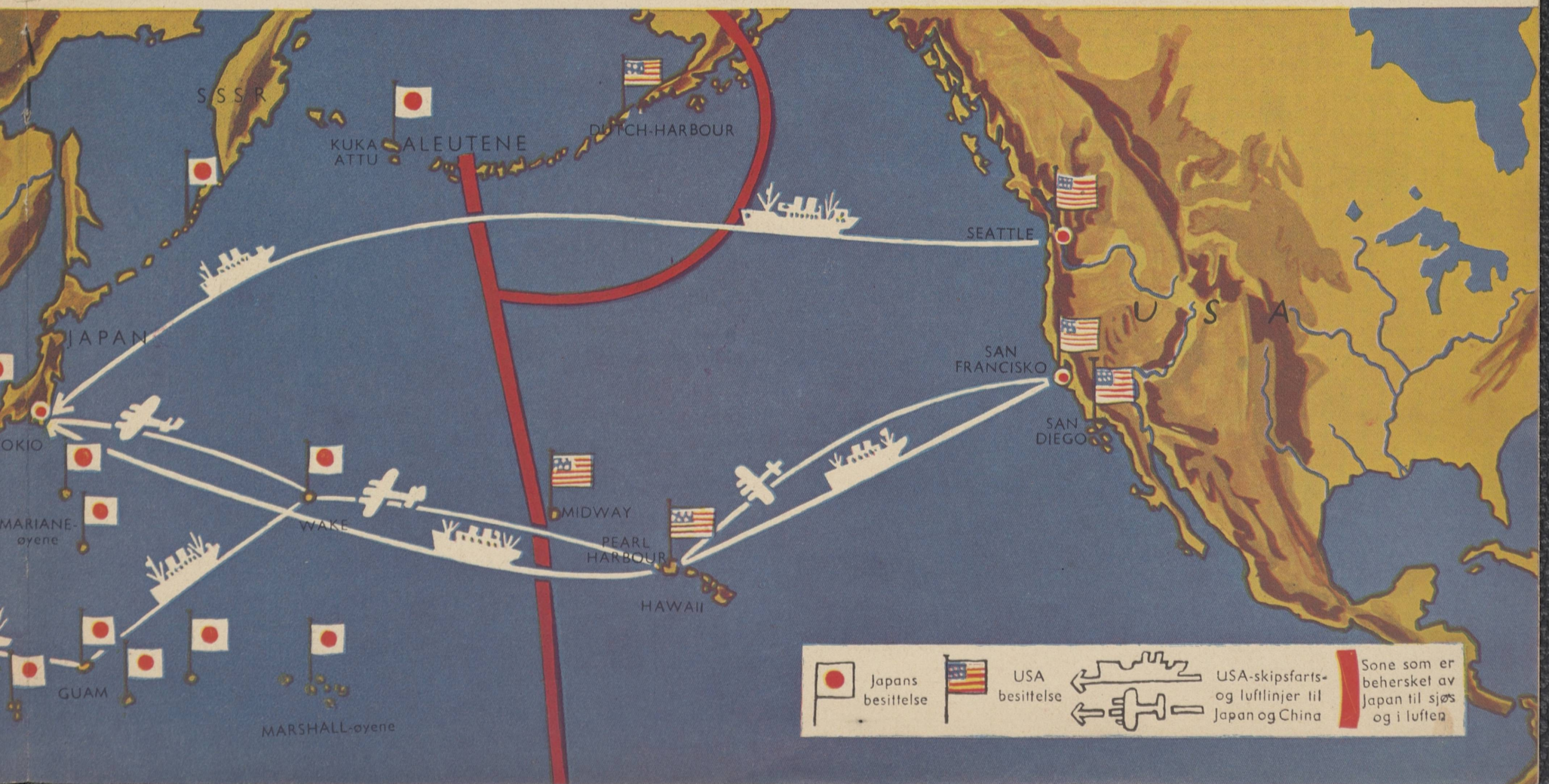
Hvorfor? — Fordi Tschungking-China er satt ut av spillet! Som en mektig tang omklammer det japanske maktområde den indre kinesiske reststat. Japan kontrollerer Chinas rikdommer og alle dets

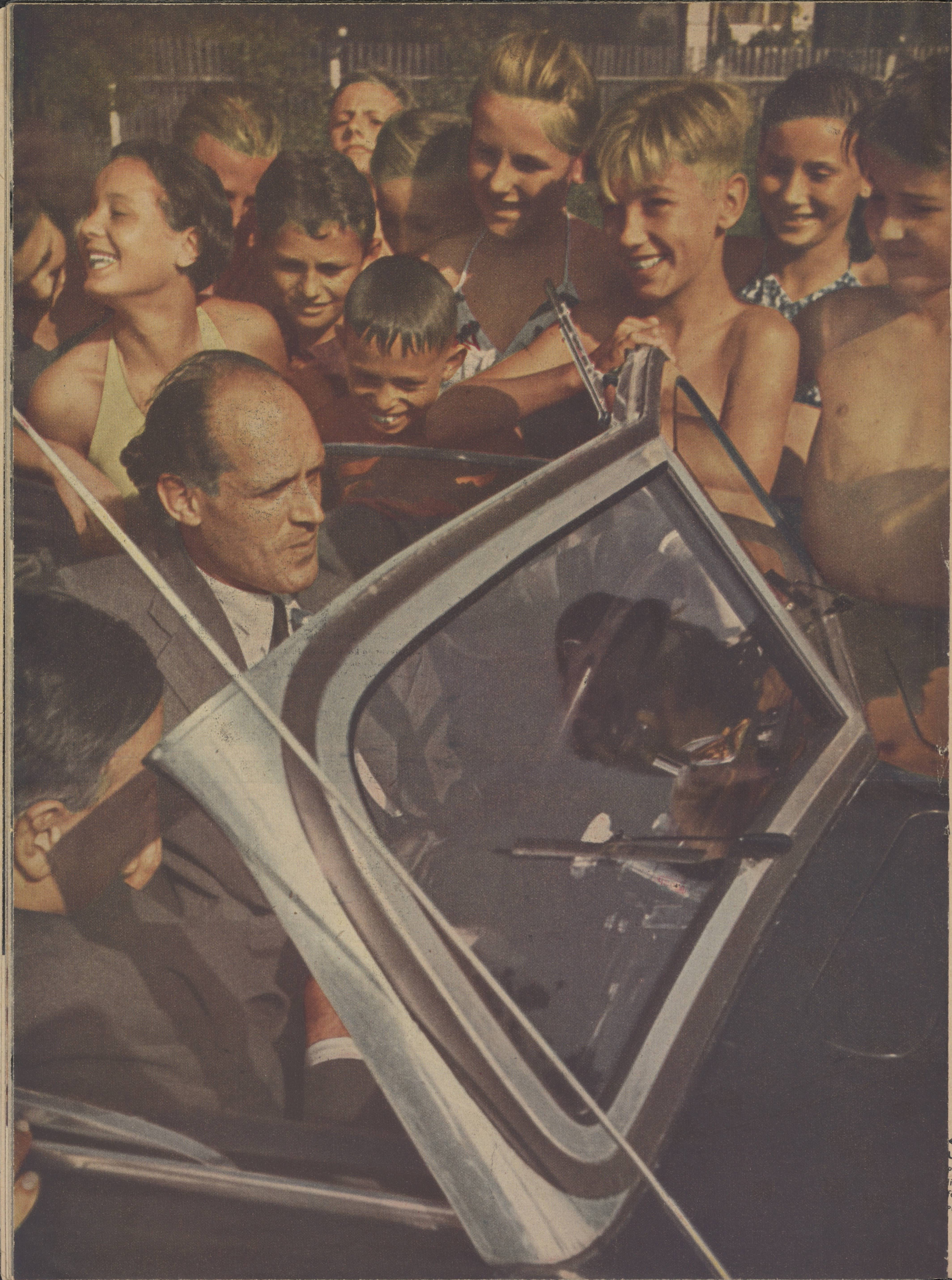
viktige forbindelseslinjer. I løpet av de fem krigsår fra 1937 har China mistet sine vesentlige råstoffområder, alle havner, sine beste industrier, den kinesiske kampkraft ble brutt i tallrike slag. Den US-amerikanske verden satt imidlertid i sine „glasshus“, Filippinene, Guam og Wake og spurte hånlige „Hvorfor kan Japan ikke seire?“ „Hvorfor kan Japan aldri føre krig med USA?“ og svarte selv med henvisningen til kinesernes motstandskraft.

Japan tok allikevel opp USAs krigshanske, da den situasjon, som er antydnet på kartene 1 og 2, var inntrådt i Nord- og Øst-China og til dels i syd og slo inn alle fiendens glasshus i den vestlige del av Stillehavet. USA ventet forgjeves på en avlastningsoffensiv fra Tschungking. Og hele verden forsto plutselig grunnen: China-krigen var praktisk talt slutt allerede.

Følgen: Japan har frie hender i Stillehavet. Uantastet av det avmektige Tschungkingregime i ryggen, støter den japanske forsvarsmakt fram mot den amerikanske angriper, helt fram til midten av Stillehavet, avskjærer luft- og sjørutene, nordamerikanernes angrepslinjer og oppretter en sperring mot de US-amerikanske forstyrrelser under oppbyggingen av den storasiatiske velstandssfære

Besøk hos den FLYVENDE PROFESSOR

I WILLY MESSERSCHMITTS FLYFABRIK

Av Walther Kiaulehn

I meldingene fra den tyske forsvarsmakts overkommando nevnes nesten daglig navnet Messerschmitt i forbindelse med tyske jagerflys suksesser. Messerschmitt-fly er begrepet på hurtighet og dødelig sikkerhet. Bak dette begrep står imidlertid et levende menneske. I den rekke skildringer av nulevende tyskere av europeisk betydning, som „Signal“ bringer, og hvor vi allerede har brakt artikler om Richard Strauss, Wilhelm Furtwängler og geheimråd Planck, følger nå et bilde av Willy Messerschmitt. Focke-Wolf og Messerschmitt bygger verdens hurtigste jagerfly

Det finnes ikke noe betydelig menneske, som ikke ser betydelig ut. Allikevel har den menneskekjenner rett, som påstår at alle mennesker ser annerledes ut enn de virkelig er. Bare meget sjelden treffer man mennesker, hvis utseende stemmer overens med den forestilling man har gjort seg om dem. Willy Messerschmitt er en av de få som virkelig ser ut til å være det han er. Skaperen av verdens hurtigste og eleganteste fly er en slank og elegant mann, som også er en dyktig og hurtig bilist.

„Den som ikke forstår seg på matematikk, bør holde seg borte fra mitt staffeli.“ Litt omskrevet: „Den som ikke kjenner noe til fly, skal ikke snakke med meg.“ Leonardo da Vincis ord kunde i denne omskrivning også være av professor Messerschmitt. Hans venner skildrer ham som en mann, der ikke interesserer seg for noe annet enn fly. Å intervjuer en slik mann, det er meget vanskelig. Jeg vet vel like meget om flyvning som det første menneske visste.

I forvaltningsbygningen i Messerschmitt A. G. blir jeg mottatt av bedriftslederen, major i luftvåpnet, Theo Croneis, en resultatrik jagerflyver fra forrige verdenskrig. „Professoren er over i svømmebadet“. Det faller en stein fra mitt hjerte. Kanskje jeg kan snakke med ham om svømming, for svømme kan jeg da så passelig. Men så viser det seg at jeg foreløpig heldigvis ikke behøver å si noe overhodet, for professoren er meget opptatt, og derfor slutter jeg meg til hans selskap, flyveroffiserer, ingeniører i hvite frakker, som ser ut som kirur-

ger, unge blonde innflyvningspiloter med flagrende halstørklær og noen foreløpig udefinerbare herrer i bayersk nasjonaldrakt, med leggstrømper, korte lærbukser og spraglede skjorte. Seinere viste det seg at disse herrer også er ingeniører; en av dem var med på den siste Nanga-Parbat-ekspedisjonen, og en annen er en ivrig cellist. Det er i det minste et tilknytningspunkt.

Etter sitt utseende å dømme kunde Messerschmitt forøvrig også være musiker.

Hans profil minner om en dirigent

Nei, professoren spiller ikke noe instrument, men han hører gjerne musikk. Fireogtyve timer etter traff jeg ham hos en dame han kjente; han sto lent opp til flygelet, og jeg spurte ham hva hans yndlingsmusikk var. Det er Bachs „Missa solemnis“ og Beethovens femte symfoni.

Foreløpig er vi nå i svømmebadet. Professoren går langsmed det store svømmebassenget med korslagte armer og snakker med en naken, solbrent atlet. Svømmebadet er et meget moderne anlegg med riktige sportsmål og herlige stupetårn av blinkende metall. Vannet er lyseblått, rundt omkring er det utsprungne blomster og bjerkene suser i ettermiddagsvinden. Unge piker hviler i liggestolene, og halv voksnegutter tumler seg bråkende i vannet. Jeg tenker på de gamle grekeres gymnasier, hvor filosofene underviste de unge atleter mens de spaserte.

Herr Kokothaki, direktjonsmedlem i Messerschmitt A. G. og professorens merkantile rådgiver — tross sitt greske navn er han en god Münchner, noe man også straks hører på hans bayerske dialekt — forteller meg at atletene og de unge pikene og de halv voksneguttene alle sammen er ansatt i Messerschmitt-fabrikken. Tusener av

Jagerflyver og konstruktør. De beste tyske jagerflyvere utveksler stadigerfaringer med konstruktøren. Premierløytnant Marseille hos Messerschmitt

På terrassen i huset sitt besvarer professor Messerschmitt vår medarbeiders spørsmål ↓

Ung av sinn

Professor Messerschmitt, som har en forkjærlighet for sydets sol, midt blant læreguttene fra fabrikken sin. Han har her opprettet et stort solbad

PK.-foto: Krigskorrespondent Benno Wundshammer

Å fly er lettere enn å sykle. Professor Messerschmitt ved spaken på „Taifun“, det eleganteste og hurtigste reise-fly i verden. Av dette fly oppsto så det fryktede tyske jagerfly „Me 109“

„Hjulene må rulle for seieren!“ Professor Messerschmitt har også gitt arkall på å bruke sitt eget reise-fly under krigen. Vår billedkorrespondent oppdaget ham blant de ventende foran en billettluke på stasjonen

mennesker arbeider i denne stamfabrikk, det mangedobbelt er i det hele beskjeftiget med å bygge Messerschmitt-fly. Det finnes i dag ikke noe fly på jorden, som ikke har en eller annen Messerschmitt-konstruksjon. Denne mann er innehaver av flere hundre patenter. Han er professor for flybygging ved den tekniske høyskole i München, og allikevel er han ung. Han er bare 44 år gammel.

En av de dyktigste arbeidsgivere i verden

var denne flyvende professor alt som ganske ung mann. Jeg har iaktatt ham i flere dager på nært hold, og har snakket inngående med ham, og allikevel har jeg ikke kunnet oppdage noe ved ham som minnet om en ung arbeidsgiver i amerikansk stil. Han er tysk tvers igjennom og en kamerat blant kamerater i sine store fabrikk-saler og på flyplassenes startbaner.

Å bygge fly er også i dag en meget våget spekulasjon, og den som setter sine penger i slike ting, må ha et godt hjerte. Man ser ganske visst straks at han er sjefen, men det viser seg også på annen måte. Til en fremmed som meg, snakker han rolig og tenker alltid etter. Man kommer til å tenke på en drømmer og en nøler; men blant sine arbeidere, konstruktører og flyvere er han på en likeså stillferdig måte ladet med energi, intensiv og uten noensomhelst omsvøp. Hans ytre livsforhold er de samme som hans medarbeideres. Professoren bor i en liten villa med fire værelser, kjøkken og hage. Det lille huset skiller seg bare fra andre ved en større terrasse, men denne luksus var nesten tvungen. Terrassen er nemlig anlagt på taket av en garasje, som ble bygd til professorens rekkehus. I det lille huset står et par gamle vakre skap og klster, arvestykker fra gamle småborgerlige heim. Messerschmitt er sønn av en frankisk vindyrker. Han er født i Frankfurt am Main og vokste opp i den herlige by Bamberg, som ligger omgitt av høyder, her hvor også E. T. A. Hoffmann engang drømte om flyvningen.

Noe av det jeg her har fortalt, hadde jeg hørt av herr Kokothaki, da vi sto i svømmebadet. Så blir sceneriet tydeligere. Blant Messerschmitts medarbeidere finnes det neppe en eneste nordtysker. Nesten alle, såvel ingeniørene som handverkerne, er franker og bairer. De er alle besjelet av en sterk heimstavnfølelse, og denne følelse gjenspeiles i deres klesdrakt og også i deres omgivelser. Under overallsene bærer montørene de korte lærbuksene, og kvinne foretrekker „dirndl“-kjoler av lyse, bondeaktige stoff. Sør-Tysklands landlige og muntre karakter preger også flyfabrikkens bygninger. Tross all saklighet ga ikke byggmestrene avkall på hygge og munterhet hvor det passet. I dag er fabrikk-salene og atelierhusene kamouflert, mens de tidligere briljerte i landets farger.

Lysten til å leve beror på at man kan gjøre hva man vil. Willy Messerschmitt kunde alltid gjøre det han vilde.

Han vilde bygge fly

og til og med Messerschmitt-fly. Det har han alltid gjort. Han var alltid sin egen arbeidsgiver. Hvilke summer av energi skjuler det seg ikke bak denne

enkle kjensgjerning; denne mann har aldri vært funksjonær, men alltid sin egen herre!

Da jeg gikk en tur med Messerschmitt i hagen hans dagen etterat vi traff hverandre første gang, viste jeg ham et ungdomsbilde av ham selv. Jeg hadde funnet det i et arkiv, og han selv husket ikke lenger at det eksisterte. Han er fotografert som sekstenåring. På det smale, lange guttehudet sitter det en stor amerikansk reiselue, mer klosset enn dristig. Dengang som sekstenåring hadde Messerschmitt grunnlagt sin første flyfabrikk, et lilleputtforetagende. Da han så sitt ungdomsbilde, lo han og sa: „En slik lue brukte dengang den mannen som imponerte meg mest, og derfor kjøpte jeg også den luen.“

Denne mann var den bayerske regjeringsbyggmester Harth, som Messerschmitt var blitt kjent med i sin fars vinhandel da han var en tiårs skolegutt. De som er født ved århundreskiftet, vil nok huske at vi gutter dengang allesammen drømte om flyvning. Våre avguder var Lilienthal og Wright, Pégoud og veddeløpsmannen Robl, der likesom Lilienthal styrtet og slo seg ihjel. Den lille Messerschmitt lå dengang, akkurat som alle vi andre, i gresset og så opp på de drivende skyer. Det er bare en forskjell mellom ham og oss, han hadde viljen til å realisere det han drømte om, og han hadde envidere den lykke å treffe en mann, som kunde det vi gutter drømte om. Det har alltid eksistert to flyvemøder. Den ene var viet sveveflyvningen, den annen flyvningen med propeller. Etter Lilienthals død var det ikke mange, som riktig trodde på sveveflyvningen. Den vei som brødrene Wright hadde anvist med sitt propellfly, syntes å være den eneste riktige.

Byggmester Harth var en av de få, som hadde holdt fanatisk fast ved sveveflyvningens idé. Han innprentet sin elev Messerschmitt gang på gang sitt evangelium: flyvning er svevning, flyvning er å seile i luften. Det som skiller Messerschmitt fra nesten alle andre flykonstruktører i verden er at han kommer fra sveveflyvningsskolen. Da verdenskrigen brøt ut, dro Harth i felten som offiser, men han overga den dengang bare sekstenårige sine konstruksjonstegninger til et sveveplan. Og da han året etter kom heim, var dette fly fikst og ferdig. Messerschmitt hadde bygd det. Så dro de med denne fugl ut til en fjellskråning, og underet skjedd: fuglen fløy. Harth styrtet ikke ned og slo seg ihjel som i sin tid Lilienthal, men svevde og seilte, som han hadde forutsagt.

Fra denne dag lå vejen klar for Willy Messerschmitt. Han tok så hurtig som mulig sine avsluttende eksamener og lot seg immatrikulere ved den tekniske høyskole i München. Sammen med Harth, der som „lærer for bekledning av luftskip og flykonstruksjon“ ble kommandert fra felten til München, opprettet han derpå en flyfabrikk. De tok ikke bare fatt på bygging av fly, men også på utdannelse av sveveflyvere.

Rhön, en liten tysk fjellbygd, hvor verdens første sveveflyvning hadde funnet sted, ble også Messerschmitts og Harths heimsted. Selv mange av den gamle garde vet ikke at den berømte vingeprofil „Göttingen 535“ stammer fra Willy Messerschmitt. Den hjalp

rekordsveveplanene „Consul“ (1923), „Fafnir“ (1930), „Windspiel“, „Rhönbussard“, „Rhönsperber“ (1924—1933), „Moazagotl“ (1933) og „Kranich“ (1935) til å seire.

Den unge sjef var dengang stadig på forretningsreiser. Han reiste fram og tilbake mellom flyleiren på Rhön, sitt møblerte værelse på Odeonsplassen i München og et gammelt bryggeri i Bamberg, der tjente til „fabrikk“.

Verksmester Heinze og verksmester Meinhardt er hans trofaste menn fra den tid. Under inflasjonen og arbeidsløsheten dengang var de glad over å få arbeide hos den unge sjef, som ganske visst ikke alltid kunde betale ukelønnen i rett tid, men som hadde et varmt hjerte og ga sine arbeidere en lang weekend. Man arbeidet 9 timer om dagen, men hadde til gjengjeld fri lørdagene. Om de Messerschmittske „fabrikker“s første dager forteller Wolf Hirth, verdensrekordinnehaveren i sveveflyvning, som lærte å fly i en Messerschmitt-maskin: Arbeidet på flyene gjennomførtes med en særlig „kastemetode“. Da det nemlig var for lite verktøy kastet arbeiderne de hammer og tenger, de nettopp hadde bruk for, over til hverandre. Men det interessante spørsmål er dog:

Hvorfor ble det nettopp Messerschmitt, som bygde verdens hurtigste fly?

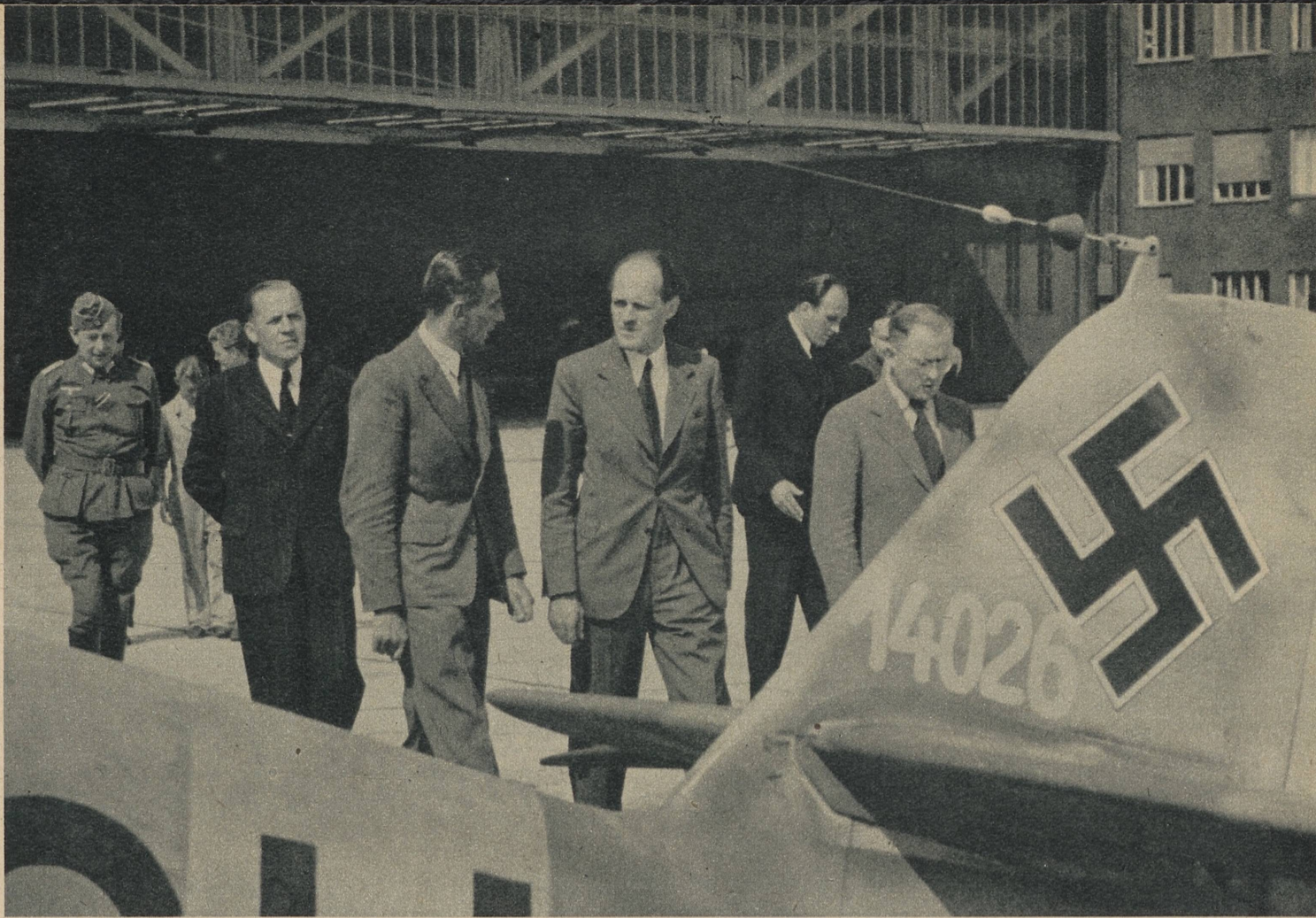
For å kunne besvare dette, må man vite beskjed om forskjellige ting. Messerschmitt hadde — stadig i samarbeid med Harth — utviklet sveveplanet til et punkt, hvor det etter datidens viten om luftens dynamiske krefter måtte forekomme ham å være fullendt.

Det var omkring 1924. Så besluttet den unge konstruktør seg til å bygge en motorsykkelmotor inn i sine fly. Han vilde nå bygge reise-fly. Hans lærer og kamerat, Harth, holdt på den rene sveveflyvning. Derfor skiltes de to pionérs vegger. Hvorfor, vilde Messerschmitt absolutt bygge reise-fly og hvorfor meget hurtige? En av hans venner har fortalt meg at den unge professor har to sterke lidenskaper, nemlig trangen til å bygge fly og trangen til å være i Sydens sol. Kanskje er det denne siste, forøvrig meget tyske tilbøyelighet, som førte ham til de hurtige reise-fly. Men sikkert er det at de solbadeanstalter og svømmebassenger, som han har bygd for sine lærlinger og arbeidere, skyldes samme grunn. Da jeg spurte professor Messerschmitt om hans motiver, sa han ikke noe om sin egen reise-lengsel, men svarte med tilsynelatende likeframhet at han gikk over til motorflyvningen dengang, fordi han vilde delta i en konkurranse, hvor det var oppsatt store pengepremier, og også fordi han mente at fly ikke kunde eksistere bare som en ting i og for seg, men også måtte kunne være til nytte, når det krevdes. Han vilde altså ikke konstruere ut i det blå, men skape brukelige fly til bestemte formål.

Og her, tror jeg, er det punkt hvor professoren med musikeransiktet begynner å bli farlig. Hvis hans drømmer blir til virkelighet, kan de både bli til en bestikkende, elegant leik og et fryktelig alvor.

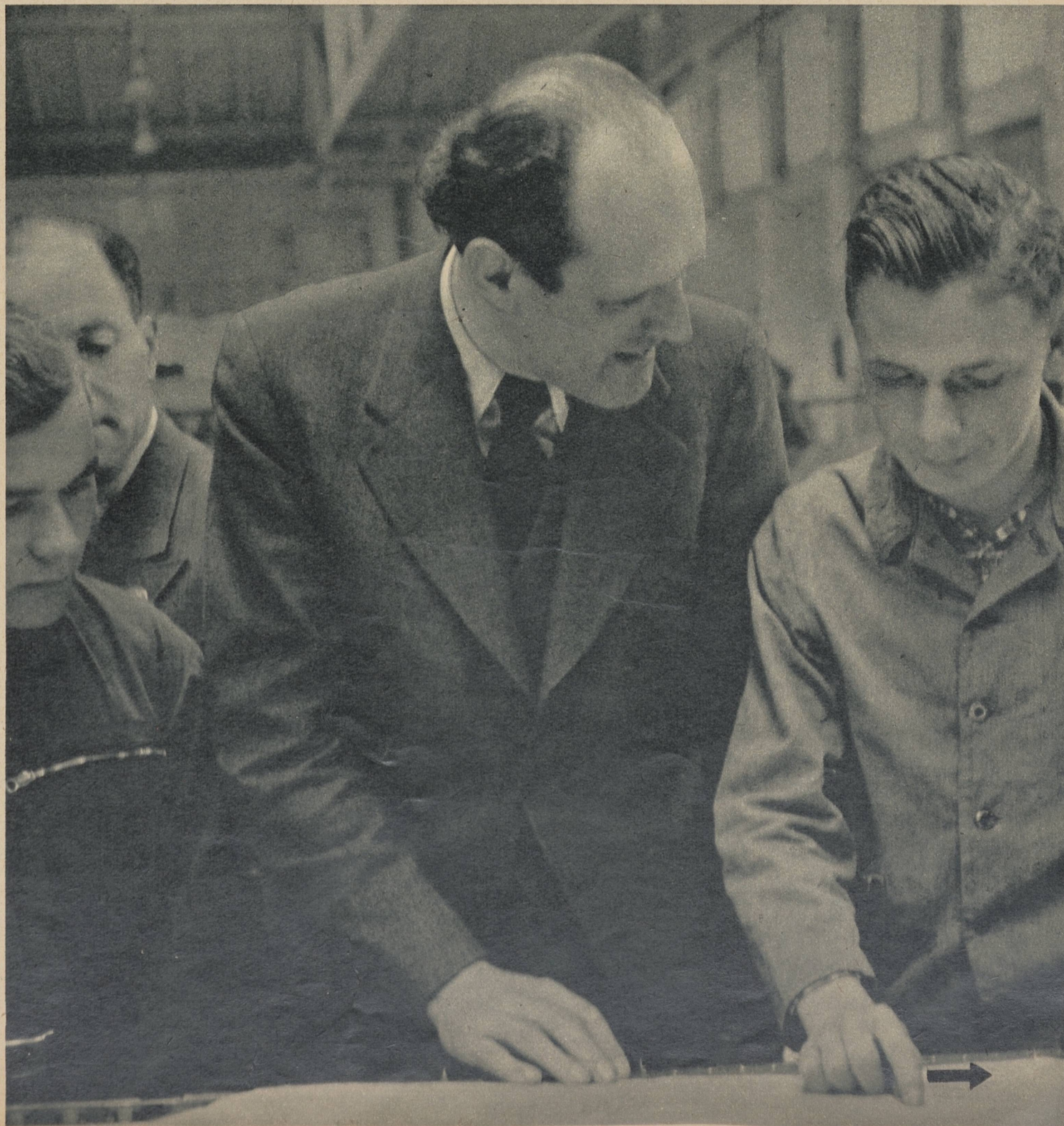
Han bygger „Taifun“

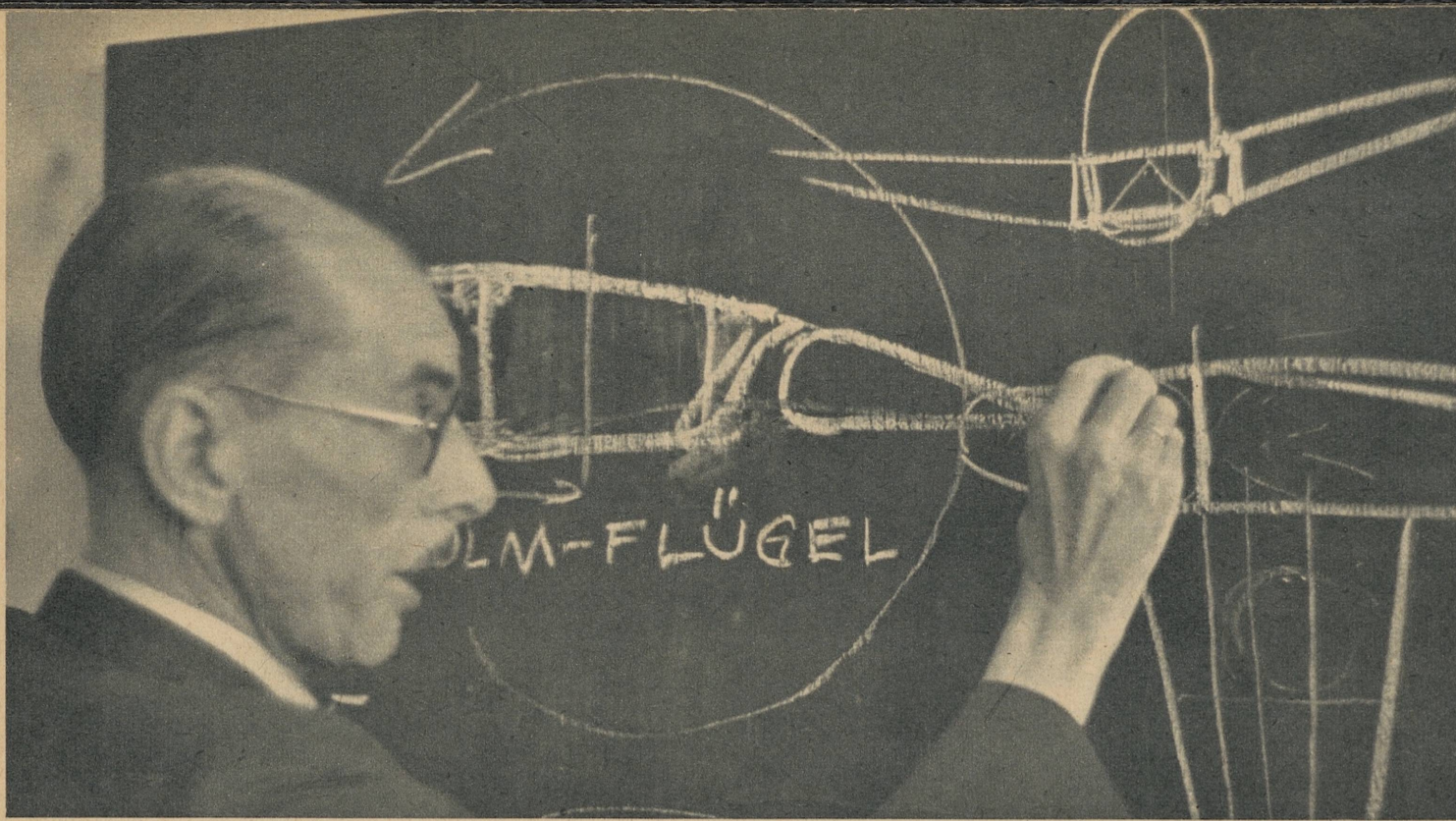
det eleganteste og hurtigste reise-fly i verden, som har en hastighet på 300 kilometer. Det er flyet for den moderne forretningsreisende og de elegante

Den daglige rundgang. For handverkerne og teknikerne er det alltid arbeidsdagens høydepunkt, når professoren dukker opp i alle fabrikkhallene og prøver den enkeltes arbeid. Man innbiller seg å være i en stor familie

Fabrikkungdommens ideal. Lærlingeverkstedene i Messerschmitt A. G. tar professoren seg spesielt av. De unge vet at også „arbeidets pionér“ begynte flybygningen med handarbeidet ↓

Messerschmitt-flyets urselle. Professor Krauss fra den tekniske høyskole i München, sjefen for Messerschmittfabrikkenes statiske kontor, forklarer den berømte Einholm-ringen, som professor Messerschmitt har konstruert og som har runnet sin plass i hele verden på grunn av sin letthet, enkelhet og sikkerhet

Ikke på løpende band, men i takt! Ved masseproduksjonen av Messerschmitt-flyene blir den såkalte taktmetode anvendt. Et stort rekkerur på reggen i salen lar enhver spesialkolonne av montørene få en bestemt tid til utførelsen av sine handgrep

unge damer. Med sine nesten for raffinerte former, sin glasskabine og de bløte lærputer, er det vår tids flyvende trylleteppe. Det farer avsted som en stormvind og er allikevel yndefullt som en kolibri. Men det samme lette, elegante fly ble, etter å være blitt forsynt med kanoner og maskingevær, den spanske borgerkrigs skrekk, verdens hurtigste jagerfly, kalt „Me 109“. Tysklands fiender visste ikke hva de innlot seg på, da de ved freden i Versailles forbød tyskerne å bygge fly med tunge motorer og dermed tvang tyskerne til å gå over til sveveflyvning og utforskningen av atmosfærens dynamiske krefter.

I Messerschmitts fly kommer tyskernes to muligheter til uttrykk, de fredelige og de krigerske, musenes og Mars's. Det hadde vært en mulighet for kun å anvende disse hurtige og luksuriøse reisefly, men no får fienden, hvor som helst han enn viser seg, verdens hurtigste jagerfly på nakken, og i stedet for å bli nevnt på avisenes sports-side, blir Messerschmitts navn gang på gang nevnt i den tyske forsvarsmakts beretninger.

Det jeg forteller her, er et utdrag av de samtaler, jeg hadde med professoren og hans medarbeidere, da jeg et par dager drev omkring blant disse hvite frakker og lærbukser i de kjempemessige fabrikkhaller, kontorer og tegnesaler i hans fabrikk.

Da vi hadde oppholdt oss et par dager i fabrikk, ble det vist meg og min kamerat, fotografen, en stor ære. Rød av iver og varme kom en montør tvers over flyplassen bort til oss og meldte at professoren vilde fly en tur med oss og allerede satt i sitt reisefly. For meg var det 10 herlige minutter, det gikk bare altfor fort. Men professoren sa at han hadde fløyet elendig og at det gjorde ham ondt at vi hadde måttet bli redde. Nei, nei, på ingen måte, det var herlig! „Mine herrer“, sa han, „det vet jeg bedre, men jeg har ikke fløyet på tre år.“ Tre år? Ja, no går det plutselig opp for meg, tre år! Det er jo likeså lenge som denne krigen har vart. I tre år har denne lidenskapelige reiseentusiast måttet gi avkall på å sitte i sitt eget fly, og det ligger tre harde, anstrengende års krigsarbeid bak ham. Jeg vilde gjerne kunne fortelle litt om alt det som ble gjennomtenkt, planlagt, kassert og fullendt i disse tre år. Det vilde bli som et kapittel i en roman av Jules Verne, omflammet av ild og røyk og full av tilintetgjørelsesvilje. Men han vinker av. Jeg våger et sidste spørsmål: „Tror De, hr. professor, at skipsfarten engang vil bli avløst av lufttrafikken?“ Professoren svarer: „Nei! Hverken lokomotivet eller bilen har fortrenget seilassen på elvene, hvorfor skulde så flyet fortrenge skipsfarten på havet?“

„Adjø, hr. professor!“ Han smiler og sier: „Hva har De forresten i mot skipsfarten? Det er da deilig å seile. Tror De at menneskeheten noensinde vil oppgi noe, som er så fullt av skjønnhet? Skjønnheten er et umistelig gode og kanskje det eneste vi virkelig eier!“

→
Hurtighet og sikkerhet. Ater og ater regner konstruktoren med sine innflyvningsmenn gjennom deres iakttagelser på de nye flyene. Kjempere i luften skal få den høyeste sikkerhet

SLUTT

I rasende tempo jager diligencen som er forspent med seks hester, over Abruzzenes pass-veg: den er forfulgt av en røverbande

DET UDØDELIGE TEMA

Den franske novelle „Carmen“ — hvorefter Bizet komponerte sin opera — blir no innspillt av det italienske filmselskap „Scalera“ med franske skuespillere

På en forreven klippe holder karabinierene utkikk: de leter etter don José, røvernes anfører, men ...

... han kjemper imidlertid for livet i en skjult dal. Han har lykken med seg, og ...

MERCEDDES
Kontormaskiner

SKRIVEMASKINER · REGNEMASKINER · BOKHOLDERIMASKINER

MERCEDDES BÜROMASCHINEN-WERKE AG · ZELLA-MEHLIS/TH.

... hans kniv rammer motstanderen
— den enøyete som banden kaller ham.
Kampen dreide seg...

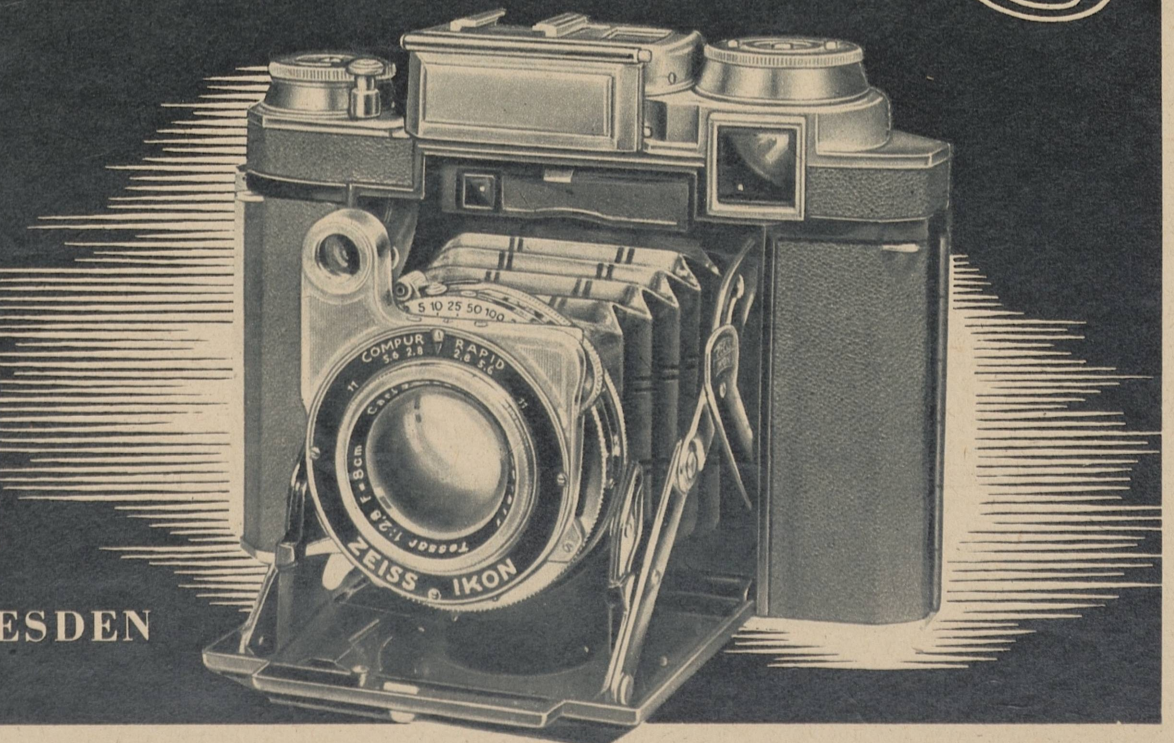

... om Carmen. Viviane Romance spiller den temperamentsfulle sigøynnerinne, med hvem man overalt i verden forbinder begrepet kvinne. Jean Marais spiller don José

Super Ikonta

ZEISS IKON AG. DRESDEN

INFORMER DEM NU, KJØP I FREDSTID / SKARPMOEN & CO.,
DRONNINGENS GATE 36, OSLO

Rikdommene til et land som den tyske forsvarsmakt la handen på

Tegning: Seeland

SPERRET FOR SOVJET

„Signal“ bringer på neste side et bilde av solsikker. I dette bildet forenes skjønnheten og rikdommen i en landsdel, som samtidig var Sovjetunionens kornkammer og våpensmie. Følgende oversikt viser hva der ikke lenger står til rådighet for bolsjevikene

Mer enn 31 % av solsikkearealene i eget land (etter en sovjetstatistikk) gikk tapt for bolsjevikene i 1941. Overalt i sør, i Ukraina og området nord for Kaukasus blomstrer de gule ildhjulene, landets viktigste oljeplanter. De var en av overraskelsene for de tyske og allierte troppene, like som bomullsplantasjene (250,000 ha) og markene med den kautsjukholdige planten Kok-Sagys (130,000 ha) i området omkring Svartehavet.

To kornkamre — lukket

Ukraina og Kuban-området er de kjempemessige kornkamrene som forsynte sovjetriket med næringsmidler. Tapet av disse rike områder er av avgjørende betydning for Sovjet. Ukraina produserte 30 % av alt korn. Dertil kommer de kjempemessige hvetemengder i Kubanområdet som må legges til Sovjets landbruksmessige tap. I Sovjetsamveldets forsyning deltok alene Ukraina med 83 % sukkerroer, 53 % hageprodukter, 40 % grønnsaker, 22 % hampetråd og 20 % poteter.

Sovjet har måttet oppgi den verdifulle delen av svartjordsområdet. Det strekker seg sør for linjen Kremensjug—Karkov—Voronesj—Saratov Kujbysjev og derfra videre til Sør-Sibir. Mens jordbruket i (de ubesatte) østlige områder gir en dårlig avkastning, omfatter de (for største delen besatte) vestlige områder de to kornkamre Ukraina og Kubanområdet. Jorden kunde ikke bolsjevikene ta med seg på sitt tilbaketog østover. En del av kve-

get måtte de likeså lavære tilbake: 18 % av alle hester, 15 % av alt kveg og framfor alt 30 % av alle svin i Sovjetunionen ble ernært på og av Ukrainas jord. Disse — og hjordene i kuban-distriktet — mangler på menyen til herrene i Kujbysjev.

Dertil tapte de også maskinene!

I nærheten av kornåkrene bygde bolsjevikene fabrikker for landbruksmaskiner, traktorer, lokomotiver og jernbanelokomotiver, kort sagt for alle maskiner som bidrar sitt til at man kan nyte godt av den gylne velsignelsen. Karkov var sentret for dets industri, den hadde Sovjetunionens tredje største traktorfabrikk. Andre viktige steder for den sovjetiske maskinbygging var Odessa, Kijev, Nikolajev, Kramatorsk, Vorosjilovgrad og Taganrog. I 1937 utgjorde Ukrainas andel i den samlede verdi av metallindustrien en femtedel (hertil regner bolsjevikene foruten maskinindustrien, også rustningsindustriens hovedgrener). Tallet øker betraktelig dersom man regner med bortfallet av industriene ved Rostov, Voronesj og Stalingrad.

Det store innhugg i jernet

Uten jern blir der hverken maskiner for krigen eller freden. Sovjetunionen trenger imidlertid meget jern både i freds- og krigstid. Den brøt ut veldige malnmengder, fram for alt i to store områder, ved Krivoi-Rog i Sør-Ukraina og i Ural. Ukraina, altså Krivoi-Rog sammen med noen mindre forekomster, produserte i 1937 ca. 16 av 27 millioner tonn eller 60 %. Dertil kommer videre på Sovjets tapside det store jernmalmbekken ved Kertsj på Krim og jernforekomster ved Voronesj, Stalingrad og i Nord-Kaukasus, som er unndratt Sovjets rasjonelle utnyttelse. Det veier særlig tungt at malmen ved Krivoi-Rog i kvalitet kan sammenliknes

med svenskemalmen. Således ga den ukrainske jernmalmen 61 % av Sovjets samlede råjern. Bolsjevikene lot videre i stikken kjempemessige jernsmelthytter i Dnjepetrovsk, Saporoshje, Stalino og andre industristeder.

Tilbaketog til det kalde landet

Bolsjevikene likner mannen som blir kastet ut av stuen sin en vinterdag uten trøye. De blir trengt mer og mer østover og fjerner seg dermed stadig mer og mer fra de mektige steinkullleier i Donets-bekkenet, som strekker seg i 300 kilometers lengde fra Stalino til Donets-munningen. Ukraina leverte i 1937 60 % av all steinkull i kjemperiket eller 69 av 127 millioner tonn.

Selvfølgelig forsto bolsjevikene at der her befant seg ett av deres mest sårbare steder. De drev i de siste årene med kjempemessige omkostninger og innsats av mennesker de vestsibiriske leiene ved Kusnezsk, den „annen kullbasis“, og knyttet til dem sentrene for malmutvinningen i Ural. De kalte alt dette Ural-Kusnezker-kombinatet, men — og her blir betydningen av Donets-bekkenet først riktig tydelig — mens kull, malm og næringsmidler i Ukraina går hånd i hånd, må kusnezskullene bedefres 2400 kilometer (så langt som fra Berlin til Lissabon) til Ural.

Tørrer oljestrømmen ut?

Hovedproblemet for Sovjet siden det tyske framstøt mot nedre Volga og Kaukasus har vært å lede oljestrømmen fra de rike feltene ved Baku, Grosny og Maikop inn i Sovjetunionens oljedepoter. Bolsjevikene hadde satt opp et program for oljeutvinningen i 1942. Målet var en produksjon av 47.7 millioner tonn. Herav skulde Kaukasus levere 73.4 %, eller detaljert: Baku 27 millioner tonn, Grosny 4.1 millioner tonn og Maikop 3.7 millioner tonn. Da feltene ved Maikop falt i tyskernes

herder, gikk ca. 8 % av denne sovjetplan tapt, med snittet gjennom oljedledningene, som øst og vest for Kaukasus går til Rostov, tørret hovedstrømmen av oljen til bolsjevikene ut. 73.4 % av anslaget falt bort, men i virkeligheten ligger prosenttallet langt høyere da de nye oljeområdene ved Embaelven og i Ural ikke er særlig utviklet.

Hva skal der i framtiden lages stål av?

Kampen om oljen betyr en eksistenskamp for bolsjevikene. Deres siste leveringsveg blir Det Kaspiske Hav. Enn svartere er situasjonen for den sovjetiske stålindustri. Hva skal Sovjetunionen lage stål av når mangan mangler som herdningsmiddel? I Ukraina taptes med de rike leiene ved Nikopol 34.7 % av hele den sovjetiske manganproduksjon, i Kaukasus avskjærer den tyske frammarsj forbindingslinjene mellom Sovjets annet store manganleie, Tsjiatyri i Georgien og Volgaområdet. Den viktigste av de mindre manganforekomster er blitt oppdaget i Labniskoje, altså også på kaukasiske jord. Sovjet produserte i 1937 2.8 millioner tonn og hevdet dermed en overlegen stilling i verden. De tyske og allierte troppers offensiv har endevendt forholdet: rekordprodusenten av mangan er med ett slag blitt gjort til tigger.

Hva blir der tilbake? „Barbari“ — sier Lenin!

Har allerede selve sovjetstatens skaper ant tapet av de største råstoffområder og rikeste kornkamre? Østen er hans håp. Men han kritiserer bittert menneskene der:

„Se på kartet over De Russiske Sosialistiske Føderative Sovjetrepublikker: sørøst for Rostov ved Don og for Saratov og sør for Orenburg og Omsk strekker der seg umåtelige områder hvor der kunde være plass til mer enn 10 store kulturstater. I alle disse områder hersker der halvt barbari og fullstendig barbari.“

Kontrollerer man Lenins ord, finner man følgende bemerkelsesverdige forhold: I 1939 satte Sovjetunionen opp en oversikt over befolkningens utdannelsesnivå: av hver 1000 innbyggere i Sovjetunionen hadde 77.7 middelskoleutdannelse, 6.4 høyskoleutdannelse. De høyeste tall oppviste derimot de no tapte eller truede områder. Av alle sovjetstatene sto Georgien i spissen med 113.7 (middelskoleutdannelse) og 11.2 (høyskoleutdannelse) etter det kommer Ukraina med henholdsvis 94.6 og 7.2.

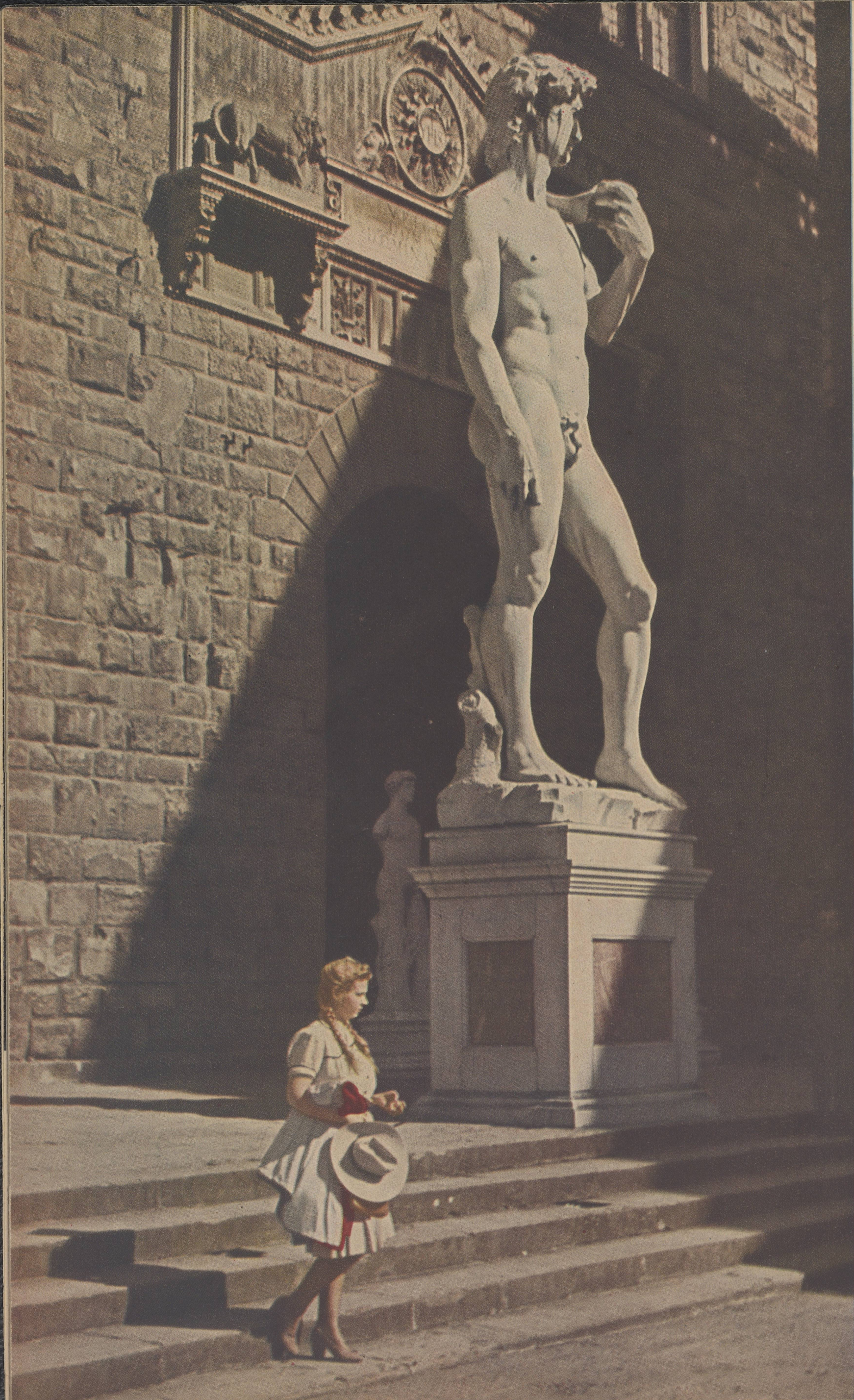
Ukraina og Kaukasus er imidlertid ikke bare landene med det relativt høyeste kulturtrin, men også med den største befolkningstetthet. I hele unionen bor der gjennomsnittlig 8.05 mennesker pr. kv. km. I Ukraina derimot 69.53, i Georgien 50.9, i Hviteruthenia 43.91, i Armenia 42.72, i Aserbeidsjan 37.12. Først langt etter kommer Usbekistan med 16.61, mens det store sovjetiske kjerneland bare kan oppvise 6.61 mennesker pr. kv. km.

Til sammenlikning kan nevnes at der i Det Stortyske Rike bor 132 mennesker pr. kv. km. Ukraina byr altså — til tross for sine nesten 70 millioner pr. kv. km. — enno store utviklingsmuligheter:

Avling på tyske hender

En av de uendelige solsikkemarkene i den erobrede Sovjetunion

**UNGDOMMENS
SYMBOL**

*(Michelangelos „David“
på Piazza della Signoria
i Florens)*

EN HOVEDSTAD FOR EUROPEISK KUNST:

FLORENS

I Europa finnes det byer, hvis navn er kjent av alle kultiverte mennesker — langt ut over byenes heimland, ja langt ut over Kontinentets grenser og rundt jordkloden. Disse byene er som store menn: man kan ikke tenke dem vekk fra Europas og verdens historie, for de har spilt en epokegjørende rolle på et eller annet område eller i en eller annen fase av den menneskelige utvikling.

Florens, den herlige byen i Mellom-Italia, hører til blant disse byer.

Møte

Guarda . . . Firenze é d'ore. Fiesole é bella . . . ! (Se! Det gyldne Florens, det vakre Fiesole,) sa Rinuccio til Lauretta i Puccinis „Gianni Schiochi“, da Florens kom til syne. Det samme føler den alminnelig dødelige ved synet av Italias hageby, om hvilken en moderne forfatter sier: „Den likner en evig ung elskede som man lett forelsker seg i, men som man aldri greier å erobre.“

Rundt om på skrånningene ser man bøndene, med bøyd rygg og brunstekt ansikt; i den ene handen har de en bundt gullskinnende aks, i den andre den sølvglinsende sigden. Utrettelig utfører de sitt arbeid på jordene, hvor siroccoen kjeler for aksene. Bedagete menn krummer ryggen under årenes last og det harde arbeid, barna samler sine første erfaringer med ljåen; unge og sterke menn lar sitt beksvarte hår spille i solen. Armen er trett, halsen tør, svetten perler på pannen . . . Men ingen hviler! Det er det bildet tilskueren ser:

Et arbeidets bilde

Denne bys storhet er født bare av arbeidet. Den er ikke noe museum, men en levende organisme, fra hvilken det stråler ut virkende krefter. Når man går i de mørke, trange gatene, forbi tallrike mesterverk fra renessansetiden, står man plutselig som trollebundet på den jordflekken, som behersker verdens kunsthistorie: på Piazza della Signoria, den piazza som ikke bare så en bys, men en hel epokes historie, hvor et helt lands politiske og kunstneriske skjebner ble avgjort. Ved synet av Palazzo Vecchio, hvor det slanke tårnet hever seg opp mot himlen, minner Florens oss om Venus og Pallas. Venus beskyttet den skjønnheten hun hadde skapt med Pallas' soldat-borgerlige kraft. Palazzo har vært Medicienes faste borg, hvor Florens' blodige og allikevel så vakre historie skjuler seg. Fra denne befestede borg ble det bekjentgjort avgjørende ordre, trusler og straffer til florentinerne. Men her ble også i 1860 resultatet av den avstemning forkyndt, hvor toscanerne forlangte et enig Italia. Siden den dag vaier her Italias stolte flagg. Nede på plassen viser en bronseplate det sted hvor den altfor ivrige munk Girolamo Savonarola fant sin død på bålet. Der står også Cosimo I.s rytterstatue, byløven av Donatello, Herkules av Bandinelli. Til venstre for Palazzoet ligger Loggia dei Lanzi, der sto som forbilde

for Feldherrnhalle i München. Loggiaen var plassen for folketalerne og seinere vaktrom for Medicienes tyske livvakt. Under dens arkader står det en rekke mesterverk: „Persevs“ av Cellini, „sabinerinnenens rov“, og „Polyxenas rov“. Mellom Palazzo og loggiaen ligger Galleria degli Uffizi helt fram til Arno. Her oppbevarer Nasjonalbiblioteket omtrent 2 millioner bind, 20 000 manuskripter og utallige autografer. Det egentlige Galleria omfatter en samling av 4000 malerier, som byen Florens kan takke Medicienes samleriver for. — De mange palazzi på plassen, Amanatis brønn, ja

hver en stein er kunst og historie

Og midt oppe i dette harmoniske kaos av kunst, en av byens mange severdigheter: Michelangelos kjempegutt av marmor — i sin storslagenhet tysk og i sin skjønnhet italiensk. I palazziens indre rom samles enno de tallrike udødelige, som Vasari, Botticelli, Giotto, Leonardo og de mange andre, som skrev Europas kunsthistorie. På denne plassen spilte også Dante og florentinerne fotball for første gang. Dette piazza har vært Florens' hjerte og renessansens vugge for mennesket.

Det vidunderlige ved denne byen

er imidlertid den kjensgjerning at denne fylde av kunst er oppstått midt oppe i de blodigste politiske kamper mellom hevnefeltog, hatefulle utbrudd, strid og ville feider. På denne 2000 kvadratmeter flate, på Signoria, forenes imidlertid ikke bare en fylde av minnesmerker, men i den gjenspeiles framfor alt det florentinske statsvesens sosiale sans, som var av den mening at kunsten ikke skulde betraktes som øvrighetens, men som folkets almeneie. Ved oppstillingen av disse kunstverk på gatene og plassene vilde statsledelsen imidlertid også stadig minne om sine menns storhet. Bindeleddet mellom ånd og landskap, mellom kunstner og bonde eller handverker skulde forbinde florentinerne på det intimste med deres heimlige jord. Mektig og allikevel herlig ligger byen i Arnodalen og taler til verden om dette landskaps storhet. Etterat denne byen hadde gitt eksempler på sine prestasjoner på alle områder og i fire århundrer hadde behersket kunsten, tok den seg sin rett til å hvile ut, for så å gjenoppstå i det

Florens' vartegn: Palazzo Vecchios stolte tårn på Piazza della Signoria, sett fra Galleria degli Uffizi. I bakgrunnen domkirkens kuppel

19. århundre. Enno en gang ble Piazza della Signoria til midtpunkt.

Florens hører til de byer, som av forsynet er blitt tildelt den oppgave å beherske verden med åndens og geniets styrke. Den er ikke Italias eiendom, men vårt Kontinents felleseie. Hvilke forbindelser har for eksempel Italia og Tyskland? Begge nasjoner har i århundrenes løp utfyllt hverandre slik som neppe to andre av Europas land. Tidligere var det romerne, som bygde sine villaer ved Starnbergersjøen eller ved Ammersjøen og badet i Aachen. Seinere var det tyskerne som opprettet hohenstauferborgene på Sisilia. Engang var det Rom, som strakte seg helt til Nedre-Rhinen, så var det igjen Tyskland, som strakte seg helt fram til Sisilia. I dag står italienske og tyske soldater skulder ved skulder i kampen om denne kultur, som de øvrige i den

europiske kulturkrets verdig slutter seg til, mot vårt Kontinents fiender.

Tilbakeblikk

Alt på denne plassen minner enno i dag om fortidens aner. Enno i dag tror man å se de samme type mennesker i byens gater som for 400 og flere år siden: kvinner med Botticellis gratie og skjønnhet, og barn som Luca della Robbias. Også i dag blir man i denne byen — under de italienske og tyske hærs drønnende, martialske gang — minnet om forgangne århundrers skjønnhet og storhet. Og hvis man etter en lang dag går inn i en „Buca“ (vinstue) om aftenen, og lar inntrykene fra den dagen passerer revy ved et glass rødvin, da nynner man den Puccini-melodien i ges-dur „Guarda . . . Firenze é bella . . .“

FRO.

Oversettelse til artikkelen på side 8:
Humanity at the crossroads

Menneskeheten på skillevegen

Et ord for et forenet Europa, av en amerikaner

Historien bringer følgende ord av Patrick Henry, en fremragende patriot fra de amerikanske kolonier på en tid da disse kjempet for sin befrielse fra det engelske formynderskap:

„Jeg har bare en lampe som belyser mitt skrivebord og det er erfaringsens lampe.“

Var dette vise ord alt i hans dager, så er det det på samme måte også idag. For idag står menneskeheten virkelig på korsvegen og må i erfaringsens lys bestemme seg til hvilken veg den vil gå for å oppnå større sikkerhet for folkenes materielle og kulturelle tilværelse.

For 80 år siden ble De Forente Stater — med en befolkning på henimot 35 millioner mennesker — styrtet i en borgerkrig — en krig som framkalte et hat mellom borgerne i nordstatene og sydstatene, som til den dag idag enno ikke er helt slukket. Heldigvis fant De Forente Stater i Abraham Lincoln en fører, en mann fra folket, som hverken lot seg bestikke av jøder eller ikketroende, av konger eller pengemakter. For Abraham Lincoln var i besittelse av en karakterstyrke og en overbevisning, som var ervervet i erfaringsens skole. Da han var kommet fattig til verden, måtte han møysommelig tilegne seg sin utdannelse — ene og alene ved egen hjelp. Han levde og arbeidet i nær kontakt med naturen og menneskene, hvilket gjorde at han med tiden ervervet seg mot, menneskekunnskap og en vidtskuende anerkjennelse av andres rettigheter, egenskaper som menn av slaget Churchill eller Roosevelt mangler, da disse, født til rikdom og med muligheter som ligger langt over gjennomsnittsmannens, ikke har disse menneskelige trekk, som er absolutt nødvendige for en sann førernatur.

I Storbritannia og Amerika står Churchill, en eventyrer, og Roosevelt, en eksperimentmaker, i spissen for staten — begge politikere hvis

tanker beskjefter seg med maktpolitiske begreper istedenfor å tenke på deres egne folk og menneskeheten.

Lincoln beviste ved sin ledelse i det hendelsesrike år 1860 hva slikt mot og slik forståelse av hva der virkelig var av viktighet for hans land, betydde for hans folk. Hans vidsyn og store dømmekraft forhindret at hans land ble uenig ved Englands vilje. På grunn av hans kraftige ledelse forble De Forente Stater forenet og hadde framgang, til tross for alt hva England foretok for å ødelegge denne enighet. Ja, man kan kalle England den indirekte årsak til mordet på Lincoln. England hadde all grunn til å frykte president Lincoln da det i ham så en trusel for sltt verdensherredømme. Alt i året 1853 skrev Lincoln følgende ord:

„To riker vil med sikkerhet forsvinne fra verdenskartet for å gi plass for frje og uavhengige nasjoner, nemlig det britiske empire og det østerriksk-ungarske monarki — begge virkelige uhyrligheter, eller, hvis man heller vil, paradoksale mosaikker med bedratte folk. Dardanellene og Gibraltar må bli fri. Og hvis det i folkenes interesse engang skulde vise seg nødvendig å bryte gjennom eidet ved Suez, så må denne sjøveg ikke bare bli en havevisk nasjons uberettigede forrett, men alle folk må ha del i den.“

President Lincoln forutsa på sin tid hva no virkelig alt er skjedd med hensyn til det østerriksk-ungarske monarki og hva no skjer med hensyn til det britiske verdensrike.

Idag finner vi at to stormakter — Storbritannia og Amerika — under dekke av et demokrati, som det ikke er lykkes å avskaffe de sosiale misligheter innen de egne grenser, har forsvoret seg til å hindre de europeiske stater i å dra nytte av erfaringen av det som tidligere er skjedd, f.eks. i erkjennelsen av spådommen „enig står vi, men delt faller vi.“ — hvilket like meget passer for Europa av idag som for de nordamerikanske stater på Lincolns tid.

Denne forsverging vil ikke ha hell med seg hvis Europa slutter seg sammen under beskyttelsen av sitt nuværende og framtidige folkelige og kulturelle liv — et liv som vil vare og ha framgang såsnart bolsjevismen er tilintetgjort og en militærmakt består i Europa som er sterk nok til å forhindre renkespill og innblanding av utenforstående makter.

I de forgangne måneder har vi sett hvilken fare truet de europeiske folks sivilisasjon og liv fra østen. Vi har også sett i hvilken grad Europas mindre stater var avhengig av engelsk-amerikansk beskyttelse mot menneskehetens største fare, den største fare som verden noensinne har kjent — nemlig bolsjevismen. Derom er det ingen tvil. Begivenhetens gang er historisk klar.

Forfatteren av denne artikkel, en amerikansk rådgivende ingeniør for transportvesen, tilbrakte henimot syv av de siste 11 år i Sovjetunionen og orienterte seg i sin egenskap som teknisk rådgiver for transportvesenet i hele Russland over jernbanelinjer og vannveger, over muligheten av å bygge veger og sjøhavner. Man kan ubetinget hevde at plaseringen av sovjet-russiske tropper og rustningsmaterieell langs de samlede vestlige og nordlige grenser av Russland for et angrep på Tyskland og Europa ikke var resultatet av dagers eller ukers forberedelse, men resultatet av måneders vel gjennomtenkte, i forveien planlagte forberedelser. Det er hevet over enhver tvil at denne sammentrekning av tropper ble foretatt med Churchills og Roosevelts vitende. Disse menn hvis politikk gikk ut på å tilintetgjøre Tyskland og forhindre en samling av Europa — selv på bekostning av hele kontinentet, bare for å tilfredstille sin imperialistiske ærgjerrighet og ha en verdenskontroll over alle råstoffer og alt næringsliv. I siste øyeblikk ble dette foretagende ødelagt ved de tyske våpens styrke, hvorved disse ble understøttet av enhver kristelig, europeisk makt som erkjente den store fare som truet deres folk, deres kultur, ja, hele deres levemåte.

Churchill og Roosevelt har i årevis ettertrykkelig advart England og De Forente Staters befolkning mot den truende bolsjeviske fare som den største fare der truer menneskeheten. Den samme Churchill og den samme Roosevelt står no i forbund med den. Disse to førere forarmer sine land og sine folk utover kommende generasjoner, og i deres blindt ærgjerrige verdensherredømmeplaner går de så vidt, at de stiller seg på side med en erklært gudløs religionsform i det forgjaves forsøk å nå sitt mål. Fram for alt skulde disse kjensgjerninger overbevise europeere, englendere og amerikanerne om nødvendigheten av et forenet Europa. Et sterkt Europa til opprettholdelse av freden, velstanden og de kontinentale folks liv, et Europa som kan sette seg til verge mot renkespill og utbytting ved en liten gruppe imperialister, som ikke lar noe uforsøkt for å oppnå en makt, grunnet på gull, uten å ta noe slags hensyn til de forandrede forhold som er oppstått i verden, forandringer som er oppstått på grunn av den misbruk som Storbritannia og De Forente Stater har drevet med den makt de oppnådde i verdenskrigen.

Det er ikke nok at et folk eller en nasjon bare tenker innen grensene av sine egne livsbetingelser. Fordeler må komme alle folk til gode. Det var aldri Forsynets mening at den ene skulde leve i velstand på den annens bekostning, og verden kan ikke ha fred så lenge to nasjoner kan slå seg sammen for å underkue folk av andre nasjonaliteter — forat noen få over all måte kan dra nytte av det. Verden

ønsker intet Britannia som hersker over havene, heller ikke ønsker den en engelsk-amerikansk Atlanterhav-konferanse hvor fordelingen av verden, dens råstoffer og dens handel blir planlagt.

Jeg kan enno huske hvordan allerede i min ungdom i Ny-England for over 50 år siden nettopp disse spørsmål ble diskutert på det livligste og minnes enno det hat som de på den tid framkalte i Amerika mot Storbritannia. Uten tvil ble det jeg hørte dengang til en viss grad drivfjæren i min bestrebelse til ikke bare å forstå mitt eget lands næringsliv og dets muligheter forøvrig, men også til personlig å studere andre land og folk samt forsøke å forstå deres problemer — og det i den hensikt å bidra til å fremme det menneskelige framskritt på den ene side og forretningsmulighetene på den annen side.

Det skulde være forståelig i seg selv at friheten på havene og alle folks rett til selv å disponere og forvalte sitt eget næringsliv med de midler som står dem til forføyning må muliggjøres. På hvilket grunnlag kan no enhver nasjons rett til å arbeide, utvikle seg videre og dra nytte av handelsfriheten planlegges etter retningslinjer som bidrar til flertallet av befolkningens vel? Uten tvil er handelsfrihet det viktigste for handelens trivsel, og er det enoang skaffet en ærlig frihet på havene, et fritt India og er framfor alt et forenet Europa blitt til en kjensgjerning, da vil det komme en ny dag Europas folk innses no at intet offer er for stort for å nå dette mål, og idet det vil nå dette mål, er Europa ingen trusel for noen. Tvertimot oppfordrer Europa andre folk på denne jord til å slutte seg til det for å skape en verden som det lar seg bedre leve i enn den tidligere. Den gudløse stat som er dannet av bolsjevismen og de makter som støtter den, vil gå under. Den jødiske internasjonale finansmakt bryter allerede sammen. Og Churchill og Roosevelts verdensherredømme politikk vil ikke lenger finne understøttelse selv fra Storbritannias og De Forente Staters folk.

Når Europa til slutt er forenet, formår ingen makt eller sammenslutning av makter mer ved blokade, boikott eller tilbakeholden av kreditter å utsulte eller tvinge noen av disse land i kne. Intet renkespill vil mer kunne drive en europeisk stat til å erklære sin nabo krig til beste for den internasjonale finansmakt.

Menneskeheten står på skillevegen. Ledet av erfaringsens lampe, av fornuften og de klokere instinkter må valget føre til en forening av de europeiske stater. Alt hat må gå under i den erkjennelse at den gamle ordning, som så grundig har sviktet, som i sin blinde kamp for en videre eksistens var helt og fullt beredt til å ofre hele menneskeheten på et kors av gull, den kunde ikke bestå mer. For med Europas forening oppstår en ny tidsalder.

Kunstig lys

blir ofte irriterende for det menneskelige øye og forårsaker for tidlig tretthet. I disse tilfelle føles URO-PUNKTAL glassene, som mildner overmålet av ultrarød varmetstråling i kunstig lys og gjør det lik dagslysets farge, ofte som en velgjerning. Dette beskyttelsesglass mot det ultrarøde lys er med den svake blålig-grønne farge så lite påfallende at det også kan bæres om dagen, altså brukes til stadighet.

ZEISS

Uro-Punktal

Velgjørende i kunstig lys

CARL ZEISS
JENA

Fås i optiske forretninger

HVORDAN GREIER DE DET?

Kleskortet ble innført i Tyskland ved krigsutbruddet — hvordan får damene kortets 120 punkter til å strekke til?

Det er nesten utenkelig at de samme damer, som i fredstid sto foran et fullt klesskap og med hin henrivende, urgamle teatraliske fortvilelse utbrøt: „Jeg har ikke noe mer å ta på meg!“, i dag allikevel har noe å ta på seg, no da de ikke mer kan kjøpe en centimeter mer stoff enn punktene på deres kleskort tillater dem.

Den som i dag — ved begynnelsen av det fjerde krigsår — går gjennom Berlins gater, møter overalt nett kledde damer, og ingensteds oppdager han — bortsett fra litt stoppede silkestrømper — spor etter en synlig mangel. Enhver utenlandsk besøkende i Berlin vil kunne bekrefte dette.

Og det er ikke bare enkelte kvinner som en legger merke til i gatebildet, en her og en der, som går godt og pent kledd, nei det er helhetsinntrykket: på gaten, i bussen, i restauranten, på kontorene, hvor man kommer, møter man dem slik.

Hvordan greier de det, å kle seg så tiltalende etter tre års krig? Løsningen lyder paradoksalt: da de før krigen år for år stadig og konsekvent har påstått: „Jeg har ikke noe å ta på meg!“, har de enno noe de kan bruke. Det som de den gang „umulig“ kunde ta på seg, det som den gang „ikke var noe“, det har de no i krigstid litt etter litt hentet fram fra skapet og forsynt med et par moteforandringer. For det som de den gang kalte utslitt, var bare blitt umoderne, og var ikke i virkeligheten ubrukelige.

I det minste delvis er det løsningen på den tekstile gåte.

Og så er det de 120 punktene på kleskortet. En kjole koster 23 til 42 punkter (hvis man kjøper stoff i metervis, kan det bli litt mindre), men det „mannlige“ regnestykke: en kvinne kunde altså kjøpe seg i det minste tre, fire kjoler om året, går allikevel ikke opp; de tusen andre ting, som de trenger utenom kjolene, vilde ikke kunde bestrides med resten av punktene. Men allikevel er det som kan kjøpes på kleskortet, ikke så lite at kvinnen no i krigstid virkelig med ekte fortvilelse kunde si: „Jeg har ikke noe å ta på meg!“ ...

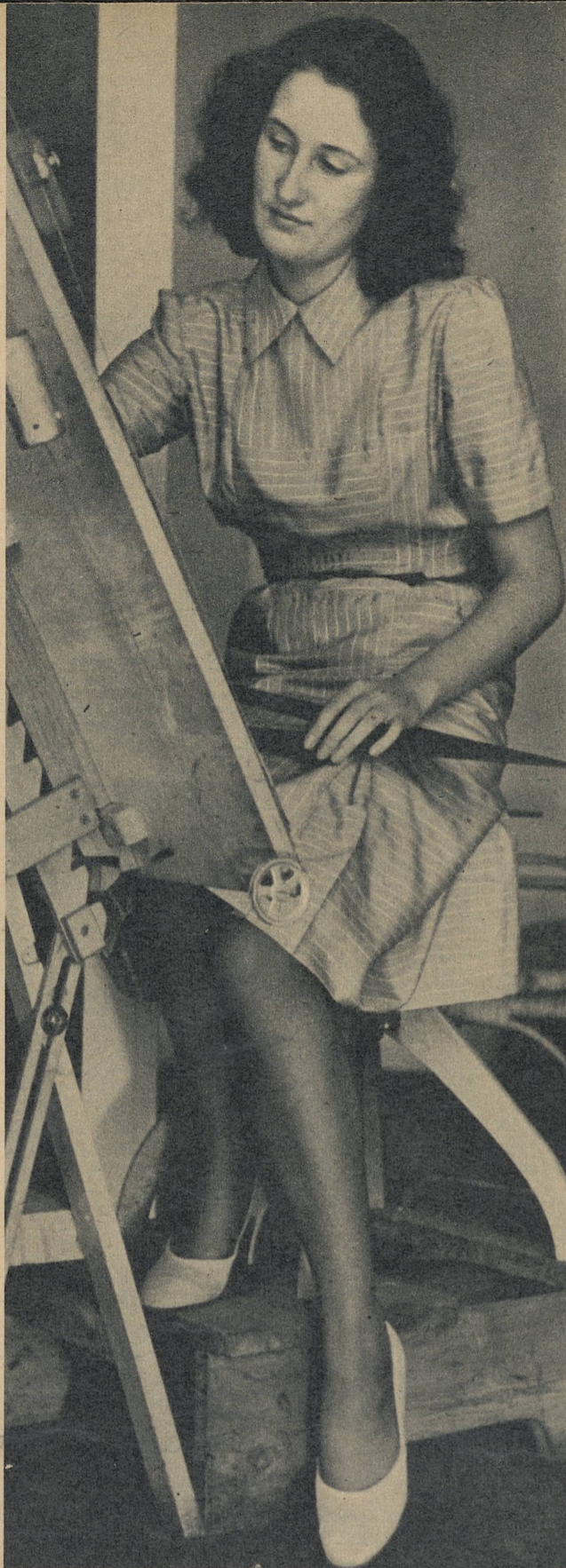
„Signal“s korrespondent har søkt ut noen få — basert på tilfeldig møte — av de mangfoldige kvinnelige oppfinnelseskunster. På denne og de neste sider bringer „Signal“ dem.

→
60 år gammel. Som man ser, er ikke hun selv, men det hun har på, over 60 år gammelt. Bestemoren brukte dirndlskjørtet. Det ble klippet så kort at det nesten kunde ha blitt to ut av det. Treskoene er krigsmessige. Strømper tar hun ikke på seg, når hun gjør innkjøp som her

I det fritt er en sportslig kjole alltid praktisk og alltid korrekt. Og slik en buskjakke tåler noe, blir aldri umoderne — og har ikke kostet noen punkter, for hun har laget den av en teltduk. Men slike idéer må man jo først få. Skjørtet kostet 18 punkter

I tegneatelieret trodde fotografen at han ikke vilde finne annet enn hvite frakker. Men denne tegnersken regnet opp for ham: yrkeskittelen (som hun forøvrig ikke alltid finner pen) koster 23.30 eller 42 punkter — den kjolen hun har på, er laget av tre meter mattgrønn vaskesilke og har bare kostet 18 punkter

På gaten vil man om sommeren gjerne ha en pen, værfast kåpe. For den må man riktignok ofre fra 25 til 50 punkter, hvis man ikke — som denne unge dame — kan få den laget av noen meter paraplysilke, som hun fant et eller annet sted. Baretten til den klippet hun selv til av en stoffrest

Ved kjøpet av stoff gir selgeren sine kunder ofte de beste råd om hvordan man med minst mulig punkter kjøper mest mulig — for inndelingen av kleskortet, som ikke beregner enhver kjole og ethvert stoff med samme punkttall, lar moteutvalget enno få meget spillerom

Om aftenen tar damene naturligvis på seg sine beste strømper — med stor forsiktighet, forat det ikke skal gå noen masker. Det gis nemlig bare syv par strømper på kleskortet. I kampen mot dette tall har kvinnene forøvrig under krigen funnet opp en rekke nye metoder til å stanse masker og gjøre hull i silkestrømpene usynlige

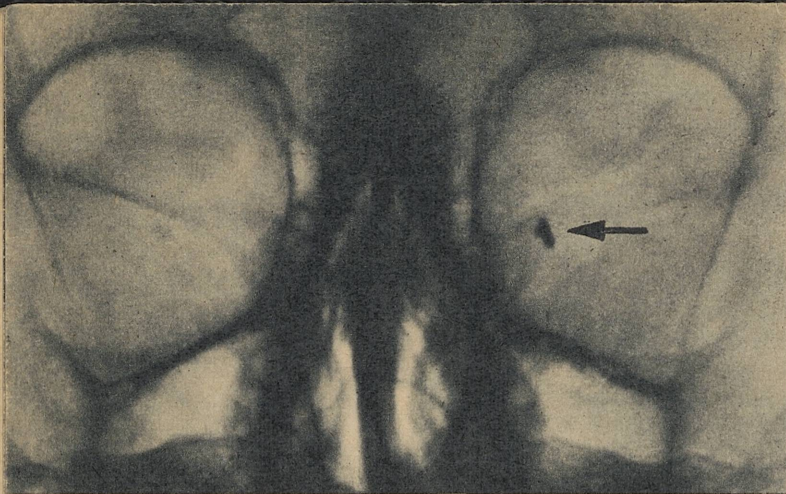

På kontoret er en enkel kjole i en praktisk farge og som tåler noe, det beste. Den eneste pynten er et brodert våpen. En slik kjole av ren ull koster ganske visst hele 42 punkter. Skoene har korksåler, noe som er blitt meget utbredt nå i krigstid. Strømper trenger man ikke ubetinget på kontoret når været er godt

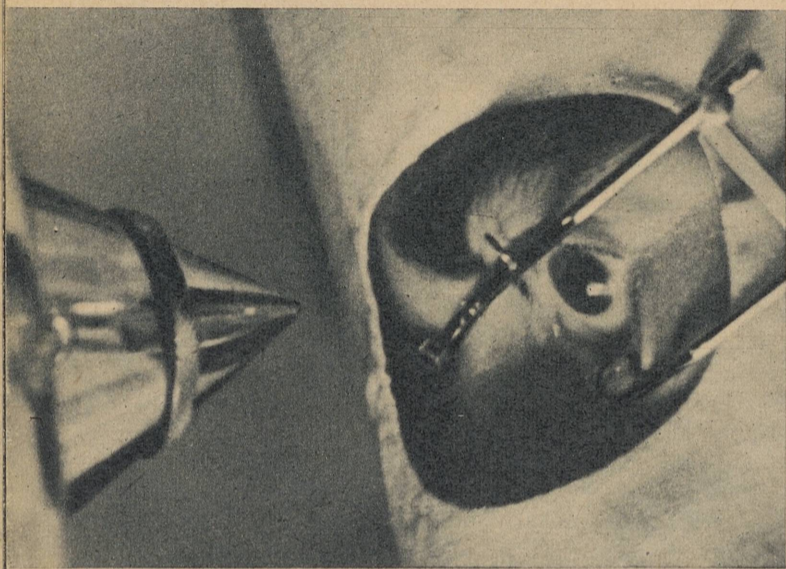
I Berlins „Tiergarten“ møtte fotografen disse to damene. Han spurte dem ut og fikk høre at den mønstrede kjolen var kjøpt ferdig for 23 punkter, den andre var blitt laget av toogenhalf meter stoff og en av farens gamle kjolevester. Brysselerkniplingene var gammel familie-eiendom. Damenes hatter er av det nyeste materiale: av cellofan. Slik og på liknende vis greier damene også i dag å se enno mer tiltrekkende ut . . .

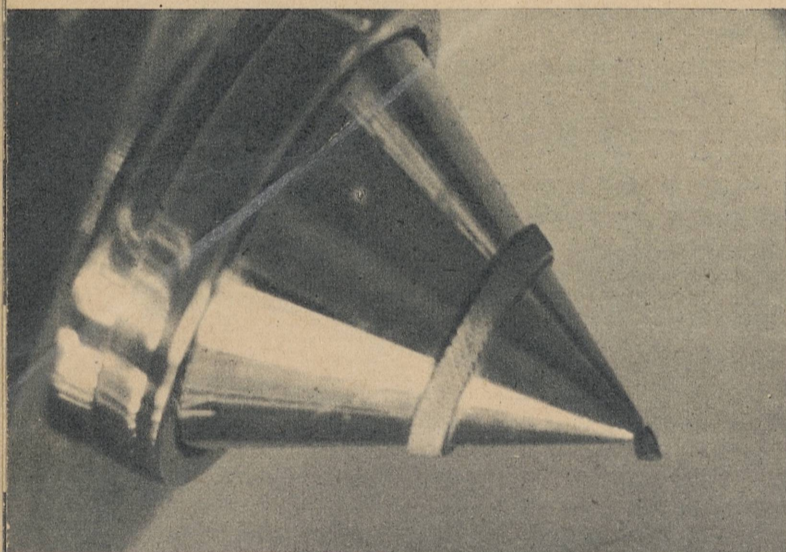
OPERASJON UTEN KNIV

Fotos: PK-billedkorrespondent Dietrich

En ørliten stålsplint er treng inn en soldats øye og er blitt sittende fast der. Det forstørrede røntgenbilde av øyets indre viser hvor splinten sitter (se pilen). Den selvsamme dagen soldaten er kommet inn, blir splinten operert ut — men uten kniv

En kraftig elektromagnet blir brakt millimeter-tett inn til øyet, så slår lægen på strømmen. Pasienten merker bare en lett trekking — splinten flyr i mot magneten og ...

... med et rykk henger den fast på spissen av den. Operasjonen er i det vesentlige over

Da man ikke behøver å regne med komplikasjoner, kan den opererte snart ja avskjed med stasjonssøsteren for å dra på rekonvalesent-permisjon

Fra vitenskapens verden:

Dirigert biflukt

Bispråket, som den tyske zoolog, professor v. Frisch nøyaktig har utforsket, har ført til en forbausende nyttig anvendelse. Biene melder ved en bestemt „dans“ i bikuben sine stammefrender en rik matkilde og dens duft. Kjenner no birøkteren et slikt dekket bord for sine bier — f. eks. vikker eller vinstokker — så kan han alarmere dem kunstig. Han lokker dem med honning og forsørger dem ved hjelp av noen avskårne, sukkervannsfylte blomster med tilsvarende duft. Deretter søker det alårmete folk vinberget eller marken. Honningutbyttet ble ved et stort forsøk nesten fordoblet, og druehøsten på et vinberg ble mangedoblet ved den økte bestøvning.

Høns liker ikke fiolett

Som bekjent pleier man å anvende giftig korn til utryddelsen av mus. På denne måte er selvfølgelig også vill- og fjærkrebestanden leilighetsvis truet. For no å unngå forvekslinger med normalt korn, foreskriver loven en farging av giftkornene. Denne farging kan samtidig ha til hensikt å holde vill- og fjærkrebestanden vekk fra dette farlige fôr. Men hittil kjente man ikke til hvilke farger som vekker spesiell avsky hos høns og deres beslektede, som f. eks. fasaner. En forsker i Königsberg har besvart dette spørsmål med inngående forsøk. Fiolett og blått vekker mest avsky, så følger rødt og til slutt grønt. Det består også en motvilje mot bestemte former, som f. eks. rug.

Lyd som kjemisk virkemiddel

Ultralyden — de lydbølger som svinger så hurtig at ikke noe menneskelig øre noensinde kan høre dem — erobrer seg stadig nye anvendelsesområder. På en foredragsforanstaltning i Tyske kjemikerer forbund i Strassburg ble det bekreftet at man ved hjelp av disse lydbølger kan mestre et stort antall fysikalsk-kjemiske problemer, som er meget vanskelige å løse på annen måte. Slik øker ultralyden mange kjemiske reaksjoners hastighet, f. eks. ved framstillingen av kunstharpiks. Store molekyler rives i små bruddstykker av lyden. Metalliske smeltninger lar seg utmerket røres igjen med ultralyden; alle gasser, som ellers framkaller blemmer, blir fjernet, og metaller i legeringer blir blandet full-

stendig jevnt. Harpiksbestanddelene i drivstoff, som er så ubehagelig og skadelig for motoren, blir ved ultralydstrålingen brakt opp til overflaten, slik at de lett kan filtreres bort.

Verdensrekord i ømfintlighet

Av forsøk som er foretatt av tyske kjemiske vitenskapsmenn framgår det til hvilken grad av ømfintlighet nutidens biokjemiske metoder er blitt hevet. Det er lyktes å isolere og bestemme kjemisk de substanser, som er karakteristisk for de menneskelige blodgrupper. Hertil har man utarbeidet en prøve, som er virksom selv ved en fortykning på 1:25 milliarder. Hvis man altså fylte bekket i en svømmehall med vann og så tilsatte vannet $\frac{1}{10}$ gram av den kjemisk rene blodgruppe-substans og rørte godt om, så kunde man enno påvise dens tilstedeværelse.

En beskyttende vaksine mot skarlagensfeber

Skarlagensfeber oppstår på en meget komplisert måte — hele 28 forskjellige typer streptokokker kommer i betraktning som sykdomskilde. Derfor kan det bare med vanskelighet framstilles en vaksine mot basillen, da man jo måtte arbeide med 28 forskjellige vaksiner. Derimot har vaksiner mot skarlagensfeber-basillens gift noen utsikter, og i lang tid har man vært opptatt med å finne en slik gift. No er det lyktes å framstille en slik beskyttende vaksine. Etter tre innsprøytinger med fjorten dagers mellomrom gir den en vidtgående beskyttelse, som etter toogethalvt år enno nesten beløper seg til 80 prosent. Hermed er det for første gang blitt mulig å forebygge skarlagensfeber-epidemier.

Vaksine mot „beineddør“

Beinmargbetennelser og andre liknende sykdomsprosesser, som furunkulose, svedkjertelsvulster og dyptgående hudbetennelser, trosser hyppig enhver kirurgisk eller kjemisk behandling. No berettes det om en vaksine, som ga et utmerket behandlingsresultat ved alle disse sykdommer. Man gikk ut fra de såkalte autovaksiner, som man utvinner av de bakterier den syke utskiller.

Framstillingen av slike vaksiner er vanskelig og tar lang tid. Av kulturer av betennelsesbasiller lar man framstille en vaksine, som alltid står til rådighet i ønskelige mengder,

og som har vist seg minst likeså virksom som den autovaksine, der er utvunnet av den sykes basiller. Det lyktes å helbrede stadig mer utbredte beinmargbetennelser i løpet av kort tid. Også andre betennelsesprosesser og gamle fistler ble helbredet. Man ser den overlegne virkning av denne vaksine i et nøyaktig avstemt utvalg av de bakterieformer som blir benyttet til vaksineframstillingen.

Den „kneblete“ skjoldbruskkjertel

Behandlingen av en altfor sterk skjoldbruskkjertelvirksomhet støter stadig på store vanskeligheter. Skjoldbruskkjertelen vil ikke alltid la seg „kneble“, den avgir altfor meget hormon og skader derved hele organismen. Til de midler som står til vår rådighet for å normalisere denne tilstand — blant disse midler spiller et tysk fluorpreparat en spesiell rolle — er det kommet til et nytt, som to Würzburgerlæger melder. Det er kunstig framstilte substanser, som i virkning likner kjønnskjertelhormonene, men som merkelig nok ikke er kjemisk identisk med disse hormoner: det er gruppen av diphenyletylen. Med disse har man ved skjoldbruskkjertel-syke i halvdelen av tilfellene — og det vil si meget — igjen kunnet bringe det rasende tempo i legemsprosessen, som oppstår ved et overskudd av skjoldbruskkjertel-hormonet, nærmere det normale, ja sågar helt normalisere det.

Et hormon helbreder magesår

Det er stadig blitt forsøkt nye midler mot magesår. Blant disse midler har for kort tid siden kjønnskjertelhormonet inntatt en framtrekkende plass. Det synes dog som dette — etter de seineste erfaringer fra den medisinske klinikk i Würzburg — blir fortrent av binyrebarkhormonet. Elleve pasienter med overnormalstore eller hardnakket tilbakevendende mage- og tarmsår kunde helbredes i løpet av høyden fire uker ved hjelp av innsprøytinger med kunstig binyrebarkhormon. Det ble hverken forordnet diét, sengeleie, varme eller belladonna; et sykehusopphold var heller ikke nødvendig. De syke ble behandlet på lægens kontor. Det synes å være en sammenheng mellom en svakhet i binyrebarken og den mennesketype, som lett angripes av magesår. Resultatene ansører til videre forsøk.

Pelikan

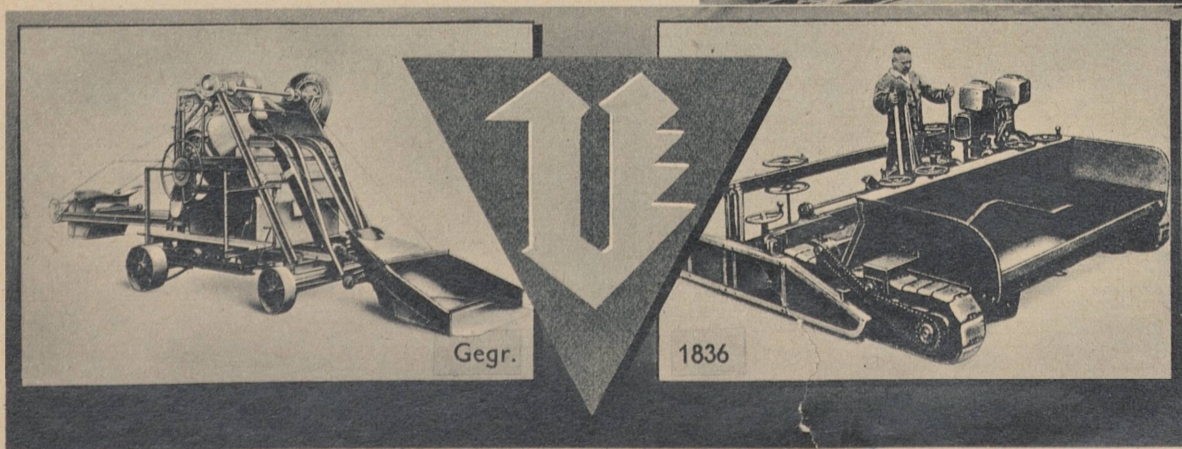
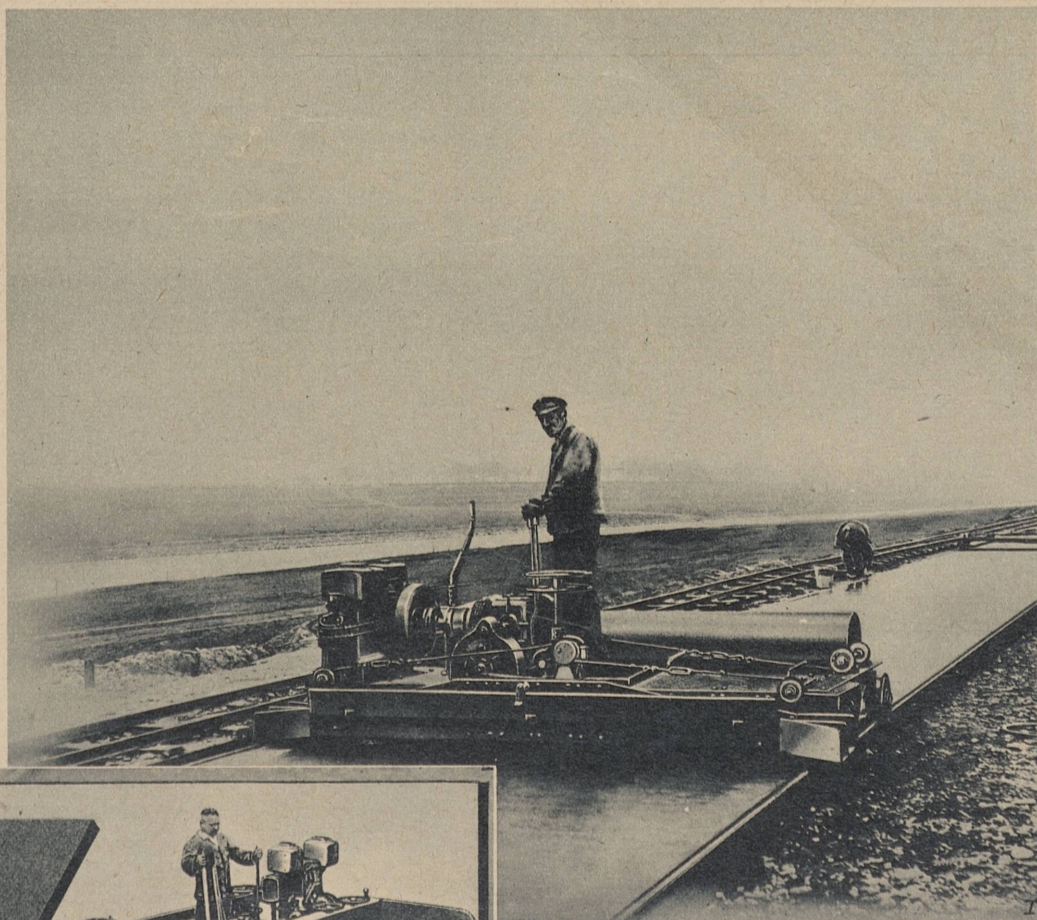
Fyllepenn- blekk

VELKJENNT SIDEN 1889

GÜNTHER WAGNER · HANNOVER · GRUNNLAGT 1838

VÖGELE

VEIANLEGGSMASKINER

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM

Telefon: 45 241 · Telegram-Adresse: Bahnfabrik

Signal

„Gutter,
det har dere igjen
greid fint!”
Sluttbildet til
beretningen i dette nummer:
Kronikken om 50 km.erne
PK-foto: Krigskorrespondent
Hilmar Pabel

...gung
20 Møssla